

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

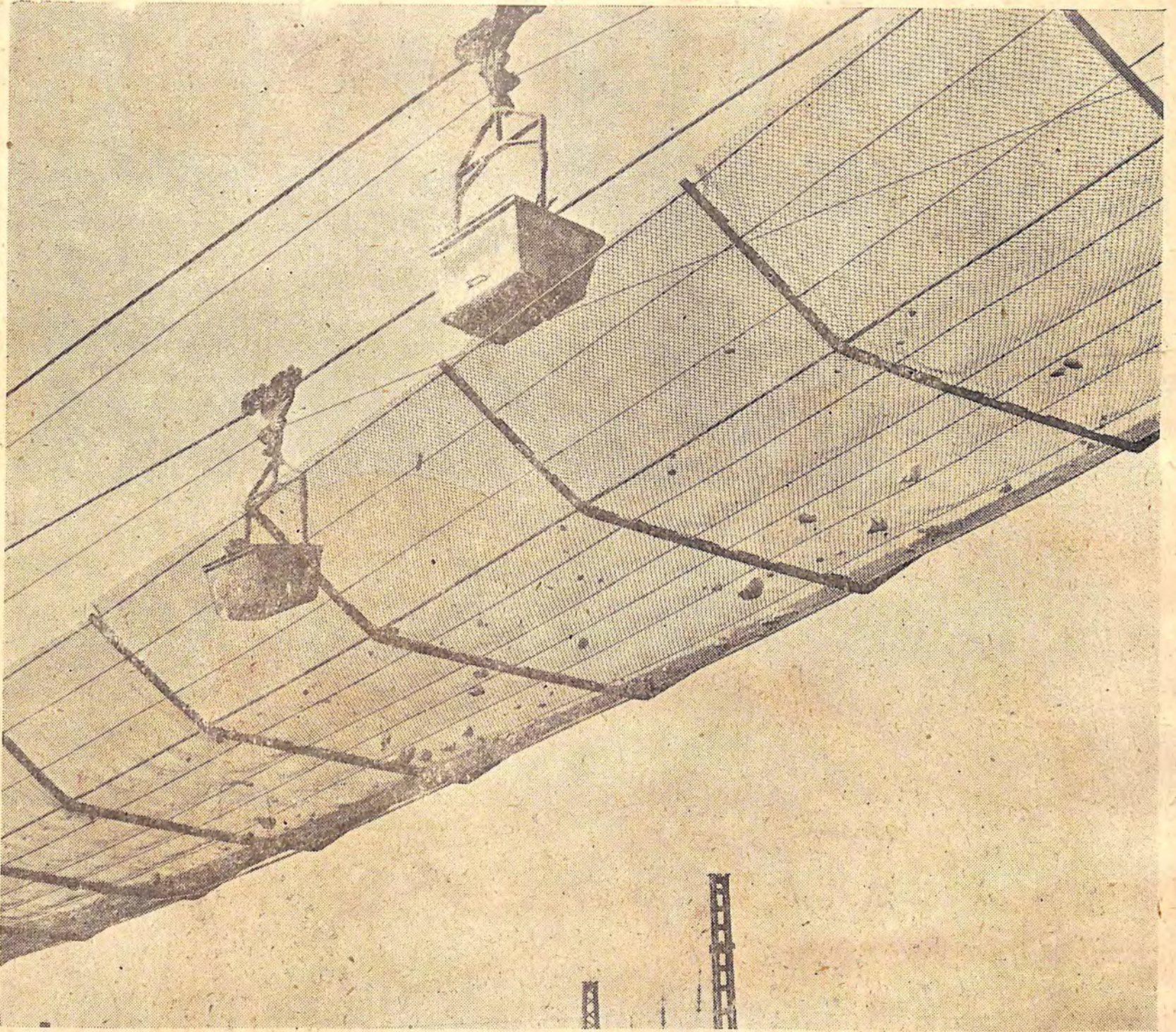
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

"Siirt dağlarında jandarmalar es-kiya avına başladı." - Gazeteler -

— Dağların rahatı kaçtı dayı... Biz yine İstanbul'a dönelim!..

Her tedbir emniyet için...

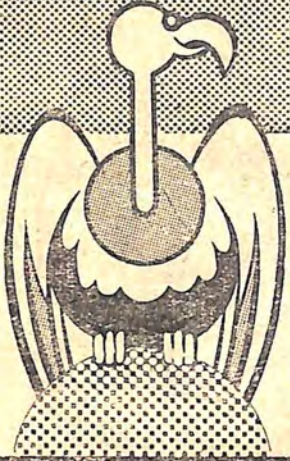
Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

7. Mart Çekilişinde:
20 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 TL.
50 ADET 5.000 TL.
100 ADET 1.000 TL.
ve 10.000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
cem'an
2 MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

-Kapı çalındı!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzik, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FİATİ :

Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 23

5 Ocak 1962

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

GECE yarısı. Saatin akrebiyle yelkovanı üstüste gelmiş. Kapı çalınıyor... Bu kapı, dünya evinin kapısıdır!

Önde, çıplak omuzları karlarla beneklenmiş bir çocuk: 1962... Arkasında, karmakarışık yüzler: Sarı yüzler, penbe yüzler, kızıl yüzler, öfkeli yüzler, neşeli yüzler, donuk yüzler, kaşları, gözleri, çene kemikleri bileyden yeni çıkmış bıçak yüzleri!.. Haaa, aralarında bir de siyah, yüksek şapkalı, siyah, kuyruklu ceketli biri daha var. Yüzü belli değil onun. Yalnız maskesinin iki deliğinde iki göz ışıltıyor!

Buyurun demeye kalmadan içeri dalıyorlar. Meydanda kimsecikler yok. Dünya evi, sanki bomboş, kiralık bir ev...

Siyah şapkalı, siyah ceketli, yüzü maske altında gizli adam hemen ev sahipliğini takınıyor:

— Buyurun şöyle... Siz, doğudan geldiniz galiba... Belli, dişleriniz, tırnaklarınız bile açım diye bağıyor!.. Zavallı vatandaşım!.. Hayvanlarımız ne oldu?.. Yaaa, vah vah, siz sağ olun!..

— Siz?.. Tanıyor gibiyim yüzünüzü... Gecekonduyunu yıktılar, değil mi?.. Bu, karınız.. Bu, kızınız.. Bu, oğlunuz... Ne?.. Bu yatalak kadın da anneniz ha?..

— Oooo, hoşgeldin dellkanlı... Nasıl, Üniversiteye girmedin mi sen?.. Ne Tıp, ne Hukuk, ne Fen, bütün Fakülteler dolu, öyle mi?.. Edebiyat Fakültesi bile!.. Zavallı Mükrimin Halil bu kargaşalıkta şehit düştü!

— Siz mi?.. Siz tanımaz olur muyum sayın profesör!.. Yüz kırk yediliklersiniz, değil mi?.. Lütfen söyle, şu koltuğa buyurunuz!.. Aaa, pardon, orada eski doçentiniz oturuyormuş!

— Aramızda hiç yabancı yok galiba... İşte bir tanıdık daha... Yüzünün sarı derisi kıvrım kıvrım, kapkara kıllarla örtülü bu sakallı genç ya bir kömür kuyusunda görmüş-tüm, ya bir dokuma fabrikasında... O zaman, omuzları bu kadar düşük, kanburu bu kadar çıkık değildi!.. Pabuçların ne oldu senin dellkanlı?.. Niçin yalınayak dolaşıyorsun?..

— Sormaya hacet yok: Ceketinizin aşınmış dirseklerinden, pantolonunuzun pürüzlü paçalarından, eğik başınızdan, dalma önüne bakan gözlerinizden ve söz söylerken, söz dinlerken, içerli çökük göbeğinizin üstünde kavuşan ellerinizden belli: Siz bir devlet memurusunuz!

— Siz, büyük taram ellerinden

birisiniz muhakkak... Siz, bir fabrikatörsünüz, değil mi?.. Sizin şilepleriniz var... Yılda kaç kere Avrupa'ya gidiyorsunuz acaba?.. Siz ihracatçı.. Siz ithalatçı!.. Nerden mi biliyorum?.. Apartmanlarınız gibi kat kat enselerinizden, kat kat gardanlarınızdan!

— Maşallaaaah, sizin milyonlarınız bloke edilmemiş miydi kuzum?.. demek yine videosu yüz liralık bezlik'e başladınız.. Peh, peh, peh!..

— Bayanlara kimliklerini sormuyacağım... Siz, belli, mübarek bir annesiniz.. Siz, bir işçi kıza.. Siz, yedinci nişanlısından yeni ayrılmış bir sosyete güzeli.. Siz, sıvrı tırnakları yılda bir yazı makinesine değmeyen bir daktilo.. Siz, ancak kaloriferli, çamaşır makinelili, elektrik süpürgeli, asansörlü bir apartmanda ve ancak ayda beşyüz liraya çalışan, Cide'li hizmetçi!.. Değil mi?..

Pahalılık

Günden güne pahalılık, İlk, ilk.

Sıcak sıcak, alev alev Dev dev, Ortahığı bürüyor...

İşler yürümüyor, İşçiler yürüyor!

Eşref MEŞREF

— Şimdi, yeni yılın ilk oturumunu açıyorum vatandaşlar!.. Gündemin birinci maddesi, Kayseri'deki sayın büyüklerimize yılbaşı tebrikları... İkinci maddesi, bana verilecek yıllık ödeneğin...

Bu aralık kapı, gecenin karanlık boşluğunda büyük yankılar uyandırarak hızlı hızlı çalınır ve gittikçe büyüyen genç erkek sesler uğuldar:

Olur mu, böyle olurumuu?..

25 - 12 - 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir bu eksikti :

Fraklı yürüyüş!

— «Dinsizin hakkında imansız gelir» sözü yanlış... diyordu.

Şair arkadaşşıma:

— Neden? diye sordum.

— Yanlış, dedi, yanlışlığı tecrübe ile sabit... Bu atalarsözünü şöyle düzeltmeli: «Dinsizin hakkında gel-se gelse ancak imanı çok kuvvetli olan gelir.»

Böyle konuşan şair arkadaşışının adını duymamışsındır. İyi, güzel şiir yazar ama, şiirlerini kıskandığından mı nedir, bu güzelliklerin paylaşılmasını istemediği için hiç kitap çıkarmamıştır.

Karadeniz illerinden birinde kendi halinde yaşar. Kırk yılda bir İstanbul'a, Ankara'ya uğrarsa uğrar. Başında şiirin kavak yelleri esmeye görsün, kapar koyverir kendini, alır başını gurbetlere gider. Pek öyle belli bir iş-güç tuttuğu da yoktur; kökü kibrit suyu ekmek üzere, yavastan yavastan babasının paralarını yer. Bu tutumu ile ben-ce sabırlı evlâttır. Ne var ki baba-

siyle hiçbir konuda anlaşamaz. Çünkü babası, on yedinci yüzyılın koyu ve doğulu ortaçağında yaşarken, oğlu tam çağının ileri görüşlü bir aydınıdır. Babası abdestsiz yere basmaz, oğlu kafayı çekmeden yatağa girmez. Ne var ki baba-oğul arasındaki bu anlaşmazlık çok sessiz geçer, hiçbir zaman çatışma olmaz. Babanın yenilecek parası oldukça da bu böyle sürüp gidecek, Sünnet-i şerif üzere sakal bırakmış hoca efendi ile, içkiye düşkün kalerler meşreb oğlu arasında hiçbir geçimsizlik olmayacaktır.

Şair arkadaşışım:

— Babamın sofrası kendi gibi düşünülere açıktır, dedi, bizim evden hacılar, hocalar hiç eksik olmaz.

Semtimizde Kırık Ali denilen bir belâli türedi. Çocukluğunu bilirim, bir mahallede büyüdük. Sonra bu kayboldu, on beş-yirmi yıl görünmedi. Bu zaman içinde orada burada dolana cölana serserilik stajını yapmış... Bir belâli, bir azılı ki baş-

kaç kere votka içmek için gide gele yemek bitti. Bekir Hoca duaya başladı. Hocanın duası yemekten uzun sürdü. Duadan sonra da yüzüme doğru birkaç kere üfledi.

Bekir Hoca'yı herkes tanımış olsa... Onu görmeğe, duasını almağa misafirler geldi. Ertesi gün de bizim müftü, Bekir Hoca'dan camide va'zetmesini rica etti. Böyle büyüklerin bir hoca buraya gelmişken va'zından istifade edilecek.

Babam bırakmadığı için bir türlü yanlarından ayrılamıyorum. Babam: — Öğle namazına, sen de bizimle camiye gel! dedi.

Baba sözüdür, dinledik. Bekir Hoca'nın va'zedeceğini duyan cuma namazını kılmak için camiye dolmuş. Caminin içinde yer kalmadığından son cemaat yeri de doldu da, içeri sığmayanlar avluda namaz kıldı. Namazdan sonra Bekir Hoca va'za başladı. Va'zından anladım ki, sahiden derin hocaymış.

Cuma namazına gelmeyen kadınlar da, va'zı dinlemek için camiye

ALIRSINIZ CENNETİ!..

AZİZ NESİN

edilir cinsinden değil. Çarşıyı pazarı haraca kesti. Yalnız bizim semtin değil, bütün vilâyetin huzurunu kaçırdı. Kadına kıza sarkıntılık bunda, kumarda kavga bunda, türlü rezillik... Allah korusun öyle bir belâli ki, şerrine lânet, polis jandarma da basadın. Yolda kendi halinde gidene «Vay, yan baktın!» diye bıçakla saldırır. Dediklerine göre, her çeşidinden sabıkası iki yüzü geçmiştir...

Babam «İşte» diyor, «insanlarımız Hak yolundan ayrıldıkları için, Cenab-ı Allah bu belâyı ceza diye başımıza musallat etti.»

Buradan cehennem olup gitsin, diye para toplayıp verdiler, gitmedi. «Dinsizin hakkında imansız gelir» deyip, daha azılı serseriler aradılar. Bizim oralarda, belki duymuşsunuzdur, kiralık kaatiller vardır: Adamların geçimi bu yüzden... Onlardan bir kaçını kiraladılar. Bizim serserinin karşısında hiç biri dikış tutturamadı. Gece sabahlara kadar karanlık sokaklarda vuruştular, tabanca seslerinden uyuyamadık. Profesyonel kaatilleri, bizimki önüne katıp kovulmuş... Yâni ne ettikse bir türlü hakkında gelinemedi...

Bir gün babam çağırıyor beni:

— Bu gece Bekir Hoca misafirimizdir. Gayet derin bir hocadır. Yemekte sen de bulunacaksın! dedi.

Bizim eve hacı hoca çok gelir ama, babam «Birlikte yiyelim» demez. Sonradan işi annemden öğrendim. Babam benim gidişimi beğenmediği için, sonunda azıp Kırık Ali gibi bir belâ olacağımdan iyice korkmuş. Bekir Hoca'yı beni yola getirsin, içkiden, başı boşluktan vazgeçirsin, diye çağırıyormuş; Bekir Hoca bana öğüt mü verecek, dua mı edecek, her neyse...

Bekir Hoca geldi: Ak sakallı, mübarek bir zat... Ulu bir din adamı. Akşam yemeğine hep birlikte oturduk. O gün ramazan değil ama, Bekir Hoca yine de oruçlu imiş. İftar bozma zamanı yemeğe girişildi. Ben akşamları yemek yemem, yalnız içerim, yıllardır böyle... İki kaşık alıp bir bahaneyle dışarı çıktım, odamda votkayı çekip yine sofraya geldim. Ağzım kokmasın diye rakı değil de o akşamlık votka içiyorum. Ne yaparsın baba hatırı... Bir

doldular. İlk ağlama, kadınlardan duyuldu. Sonra yayıldı, Bekir Hoca'nın va'zına herkes ağlamağa başladı. Hoca efendi, iri gövdesiyle, sedef kakmalı kürsüye çıkıp oturdu. Başladı anlatmaya...

Va'zın sonu çok güzeldi. Bekir Hoca diyor ki:

— Orucu neyi tutmazsınız, rakıyı, şarabı içersiniz, sarhoş gezersiniz. Ondan sonra da cennete gitmek istersiniz. Naaa... Alırsınız cenneti!

Namaz niyaz yok. Kumar dersin çok. Sonra da cennet istersiniz. Naaa size... Alırsınız cenneti!

Namahremne bakarsınız, harama uçkur çözersiniz, zil zurna gezersiniz, sonra da cennet istersiniz. Naaa size, alırsınız cenneti!

Elin karısında kızında gözünüz, fesat dolu özünüz, yalan dolan sözünüz... Sonra da cennet istersiniz. Naaa... Alırsınız cenneti!..

Bekir Hoca «Naaa size cennet. Alırsınız cenneti!..» dedikçe, cemaatin gözlerinden sicim sicim yaşlar dökülüyordu. Hayatımda «Naaa size, alırsınız cenneti!» sözünün bu kadar etkin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi tutamayıp ben de ağlamağa başladım, artık öbürlerinden ağlama duygusu bana da mı bulaştı, yoksa Bekir Hoca'nın va'zı mı çok dokundu, bilemiyorum. Bekir Hoca «Naaa, alırsınız...» dedikçe hüngür hüngür ağlıyordum.

Vaazdan sonra, ağlamaktan kızarmış gözleri yumruk yumruk olanlar bir bir gelip Bekir Hoca'nın elini öptüler. Ben de içimden bir daha rakı, şarap içmeğe tövbe ettim, ama akşama doğru baktım olacak gibi değil... İçimden «Hele bu akşam da son olarak içeyim de yarın bir daha tövbe ederim» dedim.

Babam:

— Bu akşam da yemeği birlikte yiyelim! dedi.

Aklıma bir kurnazlık geldi. Babama:

— Müsaade edersen, Bekir Hoca efendi amcam bu akşam da benim misafirim olsun da, dışarıda onunla yiyelim... dedim.

Bekir Hoca bunu duyunca «Bak, oğlan adam oluyor» gibilerden babama göz kırptı. Babam da memnun:

— Peki, dedi. Bekir Hoca razı gelirse âlâ...

Bekir Hoca:

— Ben öyle her lokantada yemem, dedi, bir müslüman lokantası var mı?

— Hacı Raşit'in lokantası var... dedim.

Her akşam içtiğim lokanta sahibi Raşit, gerçekten hacı idi. Tablasında «Lezzet Lokantası - Hacı Raşit Eroğlu» yazılı.

Bekir Hoca'nın bizim evde nasıl yemek yediğini gördüğüm için, ne olur ne olmaz diye yanıma birkaç para aldım. Akşam Hacı Raşit'in lokantasına gittik. Bekir Hoca yine oruçlu idi. İftar saatinde besmele çekip bir yudum su ile orucunu bozup çorbadan girişti. Ben sözüm ona bir ızgara yedim. Garsona:

— Komposto getir! diye, elimle içine votka koymasını işaret ederek göz kırptım. Votkallı komposto geldi, kaşığı çaldım. Bekir Hoca çorba içiyor, ben komposto... Bekir Hoca bir çorba daha içti. Ben kendime bir komposto daha ısmarladım. İkinci çorbayı içtikten sonra hoca, tas kebabi istedi. Ben üçüncü kompostoyu içiyordum. Yavaş yavaş kafamı bulmağa başlamıştım ki, Kırık Ali yanında üç kopukla lokantadan içeri girdi. Eyvah, şimdi bir rezalet çıkacak. Kırık Ali'nin girdiği yerde çingar çıkarmadığı görülmemiş.

Kırık Ali, Bekir Hoca'yı görünce, birden koşup hocanın eline varmaz mı? Bekir Hoca'nın elini öpüp:

— Duan sayesinde Hoca efendi inşallah bizim gibi günahkârlar da hak yoluna varır... dedi.

Bekir Hoca, bu sözlerden çok memnun kalıp:

— Berhudar ol evlât, buyur otur... dedi.

Kırık Ali ile arkadaşları üç serse-ri, lokantaya içmeğe geldiklerinden Bekir Hoca'nın yanına oturmak istemedilerse de hoca onları zorla oturttu. Ben o sırada votka karıştırılmış dördüncü kompostoyu kaşıklıyordum. Bekir Hoca da kamıyarak yemekteydi. Bekir Hoca onlara:

— Siz ne yiyeceksiniz? dedi.

Birbirlerini baktılar. Kırık Ali istemiye istemiye:

— Çorba içelim! dedi.

Kırık Ali akşamları hiç çorba içmiş değil. Bekir Hoca karnıyarıktan sonra yoğurtlu ispanak, köfte yedi. Ondan sonra da pilâv istedi. Pilâvı yerken:

— Senin içtiğin nedir, hoşaf mı? diye sordu.

— Evet Bekir efendi amca, dedim. Garsona:

— Bu hoşaftan bana da getir! diye seslendi.

Getirilen kompostodan üç kaşık aldıktan sonra:

— Oooh, pek de güzelmiş. Bir hoş lezzeti var... Deyince, garsonun ona da votkalı komposto getirdiğini anladım. Bekir Hoca ağzını şapırdatarak kompostoyu içtikten sonra, garsona:

— Evlât bir hoşaf daha getir, pek nefis olmuş... dedi.

Hemen mutfağa koşup, içine votka koymamalarını söyledim. Votkasız komposto geldi. Bekir Hoca bir kaşık alıp yüzünü buruşturdu, garsonu çağırıp:

— Bu deminkinden değil, dedi, bunu götür oğlum. Deminki hoşaftan getir!

Artık olan olmuştu. Bekir Hoca'ya votkalı komposto geldi. Pilâvla üç kâse votkalı komposto içtikten sonra arkadan börek istedi.

— Börek kuru kuru gitmiyor, bir hoşaf daha getirsinler...

Kırık Ali:

— Hocam bugün camide va'zetmişsiniz, bilip gelemedik. Velâkin başkalarından duyduk. Biz günahkârlar... dedi.

Bekir Hoca:

— İnşallah hidayete erişirsiniz... dedi.

Garsondan bir hoşaf daha istedi. İçerken:

— Ooooh, aşçıbaşının ölmüşlerinin canına değsin, pek leziz, pek nefis... Hiç böyle hoşaf içmemiştim... diyordu.

Yavaş yavaş gözleri dönmeğe, baygın baygın bakmağa başladı. Peltek peltek konuşuyor, dili dolanıyordu.

— Bir hoşaf daha getir evlât! diye garsona seslendi. Sekizinci kompostoyu içiyordu. Baktım Bekir Hoca iyice sarhoşlanmış. Onu idare edebilmek için ben votkalı kompostodan vazgeçtim. Kırık Ali ile üç kopuk arkadaşının, rakı içemedikleri için canları sıkılıyor, ama hoca-ya da bir şey söyleyemiyorlardı. Çorbalarından bir - iki kaşık alıp durmuşlardı. Kırık Ali, sigara paketini Bekir Hoca'ya uzattı:

— Hocam, buyurmaz mısınız? dedi.

Bekir Hoca, dili dolanarak:

— Ben sigara içmem velâkin burada içmek vâcib oldu. Anladım ki, bana hürmetinizden sizler de içmeyeceksiniz. Onun için tellendirelim bakalım da siz de rahat rahat için... dedi.

Sigarayı tellendirince:

— Hoşaf pek güzelmiş, bir tane daha getirsinler! dedi.

Ne diyeceğimi şaşırdım. Bir kâse daha içerse büsbütün sarhoşlayacak, vollarda yıkılacaktı. «Bekir Hoca'yı içirtip baştan çıkarmış» diye adım çıkarsa, babam eve almaz, bir daha buralarda duramam... Garsonun kulâğına:

— Hoşaf pek güzelmiş, bir tane daha getirsinler! dedi.

Ne diyeceğimi şaşırdım. Bir kâse daha içerse büsbütün sarhoşlayacak, vollarda yıkılacaktı. «Bekir Hoca'yı içirtip baştan çıkarmış» diye adım çıkarsa, babam eve almaz, bir daha buralarda duramam... Garsonun kulâğına:

— Hoşaf pek güzelmiş, bir tane daha getirsinler! dedi.

Ne diyeceğimi şaşırdım. Bir kâse daha içerse büsbütün sarhoşlayacak, vollarda yıkılacaktı. «Bekir Hoca'yı içirtip baştan çıkarmış» diye adım çıkarsa, babam eve almaz, bir daha buralarda duramam... Garsonun kulâğına:

Öğrencilere komprime bilgi verilecek. (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Bir daha hoşaf isterse kalmadı dersin... dedim.

Bekir Hoca hem votkalı kompostoyu kaşıklıyor, hem va'zediyordu:

— Şarabı içersiniz, rakıyı içersiniz, günaha girersiniz, sonra da cennet istersiniz... Naaa... Alırsınız cenneti... Irz ehline kem gözle bakarsınız, helâl haram, doğru işe hile katarsınız, sonra da cennet ararsınız. Naaa, alırsınız cenneti!...

Kırık Ali'ye baktım, Bekir Hoca'nın karşısında büzülmüş de büzülmüş... Bekir Hoca:

— Bu hoşaftan getir oğlum! diye bağırdı.

Garson:

— Kalmadı hoca efendi, dedi.

Demesiyle kızılca kıyamet koptu. Bekir Hoca, yumruğunu masaya vurunca sıçrayan tabakları, çatalları, kaşıkları yere savurup, Allah korusun:

— Haaayt!... diye bir nağra savurdu ki, meyhaneyi dolduran sarhoşların ellerinden çatalar, kadehler düştü. Bekir Hoca:

— Hoşaf isterim... Yok ne demek? Bekir Hoca hoşaf ister de yok mu denir bre zındıklar!... diye kükre-yince, baktım koca gövdesiyle ileri atılıp, masaları devirip koca meyhaneyi dümdüz edecek.

— Aman Bekir efendi amca, hele dur,, hele dur!... Sen tek hoşaf iste, şimdi yarattırız!... diye sakalını okşaya okşaya oturttum. Önüne kâseyle kompostoyu koşturdum. Bekir Hoca kaşığı fırlatıp attı, kâseyi ağzına diktı. Komposto suları sakallarından süzülürken:

— Oooh!... Cana can katıyor. Çok şükür... diyerek geçirdi.

— Doldur bir daha! diye bağırdı. Sakalları aslan yecesine dönmüş-tü. Nasıl olduysa birden Kırık Ali'ye döndü:

— Sen kimsin bakayım, adın ne?

— Ali...

— Hım... Yoksa sen? Kırık Ali denilen... Öyle mi?...

Kırık Ali boynunu büktü.

— Ulan Kırık Ali... Kırık olmasan ne lâzım gelirmiş ulan it!...

Eyvah! Şimdi Kırık Ali bir azarsa, hoca moca demez, sakalından tuttuğu gibi bunu doğram doğram doğrar.

— Ulan oğlum bu masaya ,bakan yok mu? Heeyyyy!... Doldur şunu!...

Bekir Hoca pusulayı şaşırdı. Benim korkum, olanları babamın duymasından. Bekir Hoca bir kâse daha votkalı kompostoyu içince gözleri fir fir dönmeğe başladı. Hocanın sarhoşluğunun farkında olmayan Kırık Ali:

— Müsaaden olursa kalkalım hoca efendi, bize izin ver! dedi.

Vara demiye idi. Bekir Hoca'dır bu, yakasına bir yapışmasıyla Kırık Ali'yi sandalyeye çöktürdü:

— Sen misin ulan bu millete medet Allah dedirten? Bana bak... Ben kırık mırık dinlemem... Ben adamın...

Hoca bar bar bağıyor. Karşı masada oturanlardan biri, demek Bekir Hoca'yı tanımazmış:

— Sakalından utan, ayıptır yahu! demez mi?

Vay vay vay... Hoca bir azdı, zapt olunur gibi değil. Beş on kişi birden hocanın önünde duramıyoruz. Kırık Ali'yi görsen, Bekir Hoca'nın eline ayağına varmış, yalvarıyor:

— Aman hocam, etme hocam, eyleme hocam...

Bekir Hoca göbeğine çarpanı deviriyor. Maşallah koç başı gibi göbeği var.

Kırık Ali ile üç kopuğu, iki garson, bir de ben, Bekir Hoca'yı güc belâ lokantadan sokağa çıkardık. Hoca bir o yana yıkılıyor, bir bu yana sallanıyor. Koluna girmesek düşecek...

— Ulan Kırık!

— Buyur hocam!

— Bu memleketin en azılı kabadayısı sen misin?

— Sayende haddimiz olmayarak...

— Ulan ben kabadayılardan...

— Yaparsın hocam...

— Buralardameyhane yok mu?

— Buralarda meyhane yok mu? Bizi imtihandan geçiriyorsun besbelli...

— Düş önüme, meyhaneyi göster!... Demesiyle, boşluğuna bir dirsek atıp, Kırık Ali'yi beş metre ileri savurdu. Kırık Ali:

— Şurada hocam! dedi.

— Düş önüme!...

Meyhaneden girdik... Bekir Hoca, yer gök inleten bir nağra savurup:

— Bre kâfirler! diye haykırdı, yarın kıyamet günü ne hesap vereceksiniz? Bu zıkkımı içersiniz, bir de cennet istersiniz. Naaa... Alırsınız cenneti...

Yalvar yakar düşmüşüz eline etoğine:

— Etme hocam... Aman hocam!... Meyhanedekiler hocayı sakalından sürüyecekler ya, Kırık Ali'nin korkusundan seslerini çıkaramıyorlar. Hoca'yı zorla bir masaya oturttuk. Biz bu halle babamın evine gidersek, babam beni evlâlıktan reddeder. Oldu olacak, dedim, Bekir Hoca'yı iyice içirip sızdırmalı da sağla sırt eve götürüp babama duyurmadan yatağa atmalı.

— Bekir efendi amca, hoşaf ıccer misin?

— Gelsin!...

Meyhanede hoşaf da yokmuş, visne suyu varmış. Bir şişe visne suyuna votkayı, likörü boca edip verdik. Hoca bir dikişte bitirdi.

— Bir daha hocam?

— Gelsin ..

Dayadık önüne... Onu da içince Bekir Hoca, parmaklarını masaya vurarak bir türkü tutturdı; yanık, gevrek de bir sesi var.

Kırık Ali bana:

— Arkadaş, dedi, bundaki hal, hocalık hal değil. Hiç beğenmedim. Ne iştir bu?

— Sorma Kırık, bir iştir oldu. Aman zom edip sızdırmanın yolu...

Kırık Ali, esrarı doldurup bir sigara sardı:

— Buyur hocam! dedi.

Hoca:

— İçmem! dedi.

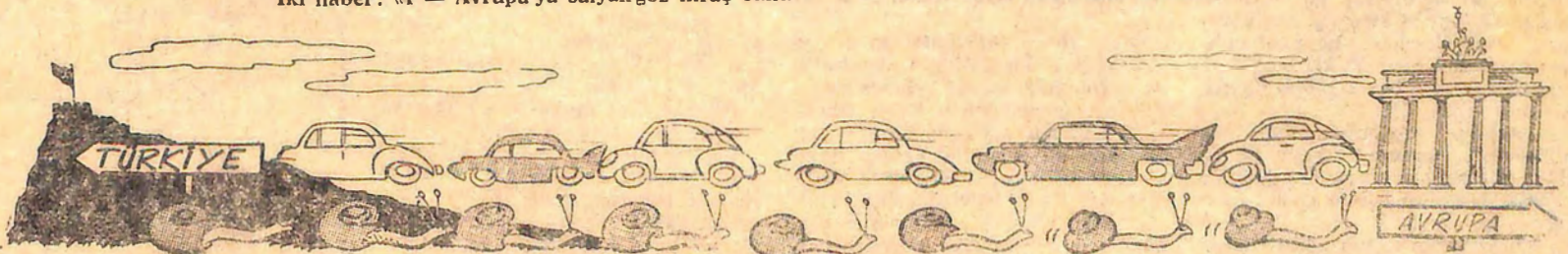
Kırık Ali:

— Huzurunda bizim içmemiz değil, dedi, hicap ederiz. Sen tütür ki hocam, bize de izin çıksın.

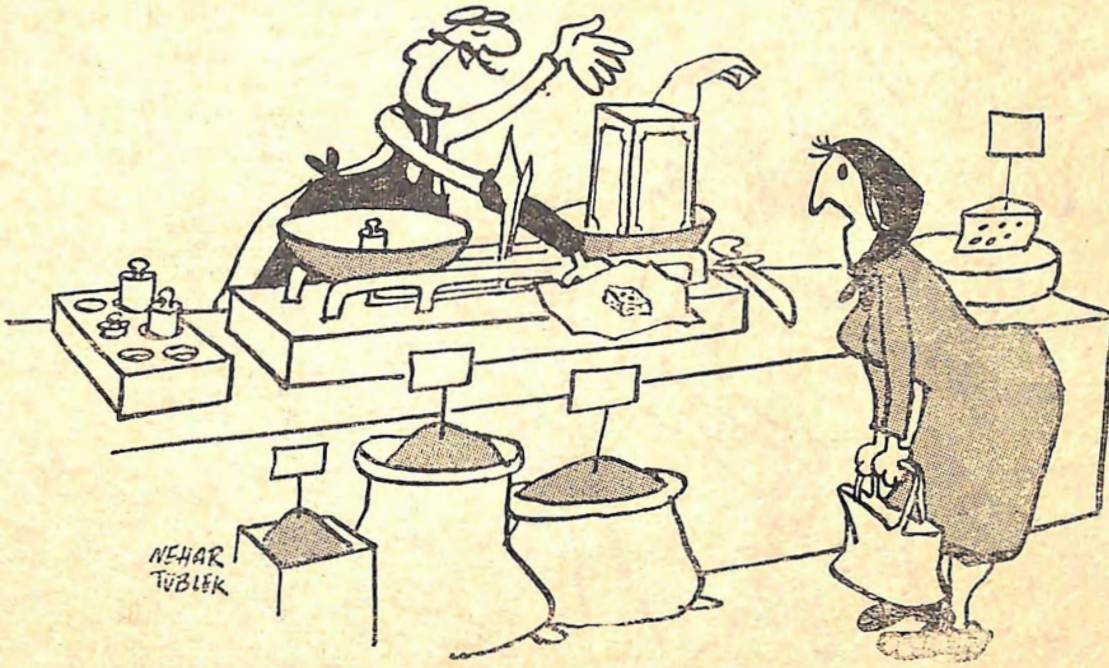
Bekir Hoca esrarlı sigarayı aklı. Ben hemen sigarasını ateşledim. Hoca esrarı, likörü, votkayı çekiyor,

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

İki haber: «1 — Avrupa'ya salyangoz ihraç edildi... 2 — Otomobil ithaline izin verildi!»

Gelenler, gidenler!

— Bir kilo peynirin bu kadar geldiğine bakma... Tenekeyi cabadan veriyoruz hanım teyze!

mırıl mırıl türküler mırıldanıyor. Velâkin uyumak, sızmak şöyle durun, içtikçe azıyor. O gece onun içtiği votka kadar suyu bir manda içemez.

— Ulan ben adamın... diye bağırdıkça, Kırık Ali:

— Eyvallah hocam... diyor.

Esrar hoca'ya iyice dokunup da: — Buranın avrat pazarı nere? diye bağırmaz mı?

— Aman hoca... Burada öyle yer bulunmaz...

— Yıkıl... Dürzüler!... Siz bizi hoca kisvesinde görüp de yol yordam bilmez mi sandınız? Düşün önüme... Bize bu gece hatiften sedalar gelir, içimize nur doğdu.

Kırık Ali sıvışacak oldu ise de, Bekir Hoca farkedip kolundan tuttu:

— Bu memleketin kârhanesi neresi?... Kurtuluş yok, çıktık yola. Hoca başladı türküyü.

— Siz de söyleyin! dedi.

Uyduk hocaya... Herkes bize bakar, rezillik... Dediği yere vardık. Kadınlar Kırık Ali'yi görünce korkudan titreyerek:

— Buyur ağam... dediler.

Bekir Hoca bunları yaradan çok çıplak görmesiyle:

— Tuuuu sız!... diye gürlledi, bre Allahtan korkmazlar! Türlü menhiyatı işler' fuhuş içinde yüzer, sonra da cennet istersiniz. Naaa... Alırsınız cenneti!...

Kadınlar korktular büsbütün. Hodayı bir koltuğa yıktık.

— Bekir efendi amca hoşaf içer misin?...

— Gelsin...

Bu sefer bir şişe vişneli gazozu bir şişe de saf ispirtoyu katıp verdik. Bir dikişte içti:

— Elhamdülillâh... dedi.

— Çabuk hoca efendiye bir kahve yapın!...

Kırık Ali, kahvenin içine bir topak afyon koydu ki, hoca içip uyuşsun... Ne uyuşması, hoca afyonlu kahveyi içince bir azdı ki, bıçağı gören camuş bile böyle olmaz. Kırık Ali pek şaşı:

— Arkadaş, bu topak afyon bir bölük eşkiya askerini uyutur, bu ne iş?... Allahın bir hikmeti... dedi.

Bekir Hoca, ev sahibi kadını çağırıp:

— Boyunuzda günah işlersiniz hatun! dedi.

Kadın:

— Allah âffetsin, işleriz hocam, dedi.

— Peki, nasıl işlersiniz?

Kadın utandı.

— Söylen, nasıl işlersiniz?

— Erkek gelir, muhabbet ederiz.

— Edin de görelim!... İşlediğiniz günahı görmemiz gerek...

Kadının biri def aldı eline, biri şarkıya oturdur, biri de daha soyunup çifte telliye başladı. Hoca'ya bir kâse hoşaf sunuldu. Bekir Hoca'dır bu:

— Yar yar... Medet hey! diye ortaya fırlamaz mı? Bekir Hoca göbek attıkça, evin tavanı, döşemesi sallanıyor. Oyuncu kadın da coştı.

— Aman hocam yavaştan, polisler basacak!...

— Polislerin de...

— Duyulur hocam...

— Duyanların da...

Hocaya kâseyle, bardakla, maşrabayla hoşaf sunuluyor. Bekir Hoca bunları bir dikişte bitirip, yeniden oyuna giriyor.

— Hocam bir kahve?

— Gelsin...

Afyonlu kahveyi dayıyoruz.

— Hocam bir sigara?

— Gelsin...

Esrarlı sigarayı dayıyoruz.

— Hocam hoşaf?

— Gelsin!...

Votkalı, ispirotolu, likörlü şurubu, şerbeti dayıyoruz.

Uyuşup kalacağına büsbütün azıtıyor. Artık azgınlığını nereye verdirdiğini anlatamam...

Gün ışıken evden çıktık, ama Bekir Hoca susmaz:

— He heeyt!... diye nağralar vurdukça, pencereleri açan bize bakıyor. Bekçiler, polisler varsa da, Kırık Ali'yi görünce köşe başlarına sinip görmezden geliyorlar.

Bizim eve varırken, Bekir Hoca artık iyice azdı, Kırık Ali'ye ana avrat girişti. Kırık Ali yalvarır:

— Kurbanın olsun Kırık, etme hocam...

Bekir Hoca söz dinlerlikten çıkmış. Derken Kırık Ali'nin tepesi atıp da hışım gibi bıçağı çekmez mi?... Vay bre aman, sen o Bekir Hoca'yı bir görsen arkadaş, herif bıçağı görünce, bir ejderha kesilip de o göbeği ile bıçağın sivrisine yürümez mi? Kırık Ali'yi dersin:

— Ben böyle bir namussuz görmedim, imdat!... diye kaçmağa başladı. Bekir Hoca bunun ayağından yakalayınca çaldı yere, vurdu yere,

bindi hömüğüne...

— Ulan ben seni öldürsem ne lâzım gelir?... Memleket bir mikrop-tan temizlenir! diye bağırp biniyor.

Bıçağı da kaptı elinden.

— Ulan ben şimdi bunu senin neren sokayım?...

— Etme hocam, eyleme hocam... Ocağına düştük...

Kırık Ali nasılsa bunun altından sıyrılıp, tabanları yağladı, üç kopuğu da arkasından...

Bekir Hoca'nın göğsü, kalaycı kö-rüğü gibi inip kalkıyor.

Hoca'yı evden soktum, arkasından iteliyerek odadan içeri tıkip, öylece yatağa attım. Döşeğe düşünce sesi kesildi şükür. İki gün öylece uyuya kaldı, iki gün iki gece horultusu mahalleyi tuttu.

Kırık Ali'ye gelince... Memleketi titretmiş bir Kırık Ali olup da, elin günün içinde bir Bekir Hoca'dan dayak yemesi ile, arkadaşlarına:

— Artık bize gurbet göründü, bu memleket haram... Biz hocaya saygımızdan içmedik. Yoksa iki kadeh parlatsaydık bu iş böyle olmazdı ya... Hoca, içkinin kuvvetine bizi kötüyü düşürdü. Raconumuz çok kötü bozuldu. Eyvallah...

Demiş, gitmiş. Gidiş o gidiş...

Olan biten rezilliği babama duyurmadık.

— Kalkmadığına bakılırsa Bekir Hoca ya hasta, ya istihareye vardı, aman gürlütlü etmeyin... diye babam evde çıt çıkarmadı.

Bekir Hoca, iki gün sonra uyan-dı, yüzünün rengi nuru kaçmış...

Mahalleminizin yaşlıları gelip Bekir Hoca'ya:

— Kırık Ali kaçmış sayende hocam, bir belâdan kurtulduk... dediler.

Bekir Hoca, sakalını sıvazladı:

— Biz onu iman kuvvetine kaçırdık... dedi.

Bekir Hoca dünyanın duasını aldı.

O gün bugün babam benim tutumumu beğenmezse:

— Acep Bekir Hoca'yı bir çağır-sak mı ki... der.

Ben de korkumdan o akşam yemeğini evde sofrada yerim.

Benim bildiğim budur arkadaş, hiçbir zaman dinsizin hakkında imansız gelemiz. Yedi düvelin baş edemediği Kırık Ali'nin, bir Bekir Hoca iman kuvvetine hakkında gel-di.

Bildiri

Haftalık Yön gazetesinde, toy ve tecrübesiz yüz elli gencin Türkiye'yi kalkındırmak için neşrettikleri «bildiri» yi **kahkahalarla** okuduk.

Biz, aşağıda imzaları bulunan ne eski yüz elliliklerle, ne de bu yeni yüz elliliklerle hiçbir alâkası bulunmayan yüz elli partici, politikacı, avantacı, iyilci, içici, aracı, bulucu, çarpıcı, çırpıcı ve kurucu, vatanımızın, milletimizin kalkınması için müşterek bildirimiz, yâni beyannamemizi sayın efkârı umumiyeye arz ediyoruz:

1 — Kalkınma, aşağıdan yukarı değil, yukarıdan aşağı olmalı ve şehirlerden kasabalara, kasabalardan köylere doğru yürümelidir.

2 — Vatandaşları kalkındırmaya, son on yıl içinde bizler gibi kalkınmaya alışmış, kalkınmaya ehliyetli insanları bir kat daha kalkındırmakla başlamalıdır.

3 — Devlet yardımı, banka kredisi, döviz ve her türlü ödenek emirlerimize tahsis edildikten sonra kuracağımız yeni fabrikalar, inşa ettireceğimiz hanlar, hamamlar, apartmanlarla memlekette iş hacmini süratle genişleteceğimiz ve köylerden şehirlere göç eden vatandaşlara rencperlik, ırgatlık gibi işler hazırlayarak onların da kuru ekmeklerini kazanacak ve yeni yeni gecekondular kuracak kadar kalkınmalarını temin edeceğimiz muhakkaktır.

4 — Vatandaşa satın alma gücünün çoğalması için, milletvekilleri ödeneklerinin hiç olmazsa beş bin liraya çıkarılmasına ve ayrıca münasip bankalar, şirketler ve devlet teşekküllerinde kendilerine idare meclisi âzâhları verilmesine taraftarız.

5 — Memleketin asıl müstehlık sınıfını Kayseri Cezaevindeki aziz büyüklerimiz teşkil ettiğinden, piyasada ferahlık ve canlılık yaratılması için bu zevatin bir an evvel tahliyesi alınacak ilk tedbirlerden olmalıdır.

6 — Bizler bir kere görülmemiş kalkınmaya başladık mı, ancak süngü gücü ve Tomson zoruyla oturacağımızdan, bu kalkınmayı, yeni bir 27 Mayıs'tan başka önleyebilecek hiçbir kuvvet yoktur.

Kayseriden haber var!

Bazı aileler hasta fertlerini hastahaneye göndermezler, daha iyi bakılacak olsalar bile: «Hastahane köşelerinde» deyimi istismara yol açan bir deyimdir... Hayırsız bir aile tarafından terkedildiler diyebilir konu komşu...

Hastahanenin revaça olduğu yer de var: Kayseri... Artık Kayseri deyince şehir de kastedilmediği malûm... Kayserili deyince yedi kuşaktan beri orada oturanın kastedilmediği de malûm...

Tutuklar burayı seviyorlar. Tutuk olmıyanların yapamadığı iki şeyi bol bol yapabiliyorlar çünkü: Okumak ve sohbet etmek!...

İçlerinde en şirini, Urfa milletvekili Osman Yüksel Sirtüstü yatıyor. Yatmasını söylemişler hekimler...

— «Gardaşım, beğ gardaşım» diyor sorana sormıyana, «hiçbir pürüzüm yok emme gayrük söz tutmaya alıştık. Yat diyorlar, yatıyoruz»...

Eski tahkikat komisyonu reisi Sancar sükût ve dalgın, uzanmış... Birkaç metre ötede bıyıklarından başka herşeyi değişmiş bir Bahadır Dülger... Berideki yatakta bir eski sporcu Selâhattin Karayavuz... Gazeteyi eline alır almaz, son sahifesinden başlıyor ve yalnız o sahifeyi okuyor... Spordan başka şeyle ilgilenmek istemiyor çünkü...

Oradakilerin en bağı yanığı Şevki Hasırcı: «Beni bıraksalar da bir, bırakmasalar da bir» diye günde yüz kere omuz silkiyor...

En tutunan hikâye, hikâye değil gerçek: Bir mektup... Bir koyuuu C.H.P. li mühendisten gelme, oradakilerden birine... Koyuuu C.H.P. li olmasına rağmen, vaktü zamanında «bu kabiliyetli çocuk, partisinden bize ne» diye, iyi bir günlerine, iyi bir taraflarına rastlamış ve koymuşlar kendisini Devletin Su İşletmesinde bir işe... Şimdi «kendinden» olanlar gelince hem işinden

atmışlar, hem galiba mahkemeye vermişler. Olur böyle cilveler hayatta... Mektubu şöyle bitiyormuş: «İsa'ya da yaranamadım, Musaya'da...» (Biz de üstat, yarananları görmekle yetindik...) Eski Milletvekilleri gülüyorlar kahkahalarla: «Bak sen Allahın işine» diye... Bak sen!...

Hafıza mı kalmış?...

Senatörlerden Tevetoğluna bir şiir okudular:

«Sokak dar, günsüz»

«Çamur»...

«Ev kambur»

«Kafes kırık»

«Kırık kafesten»

«Çıktı sokağa»

«Bir kıçkırık»...

«Yanaştım halsiz eve»...

«Ağlayan kım ki dedim»

«Bir de baktım»

«Her şeyden bikan hırsız»

«Çıkırık»...

Tevetoğlu: «Yahu bu şiir fena değil, kimin ki?» diye sordu...

Ohoo beyefendi, hatırlamadınız mı?... Bir zamanlar şiir yazardınız...

Güzel zamanlardı... Duygulu zamanlardı o zamanlar... Politikaya atılalı, kendi şiirinizi bile tanımayacak hâle geldiniz!...

Beyağabeycim!..

Sahir Kurutluoğlu, bir usul keşfetmiş. Kendisine af hakkında ne düşündüğünü soran gazetecilere şu cevabı veriyor:

— «Bakan, gazeteci mi yoksa ağabey, kardeş gibi mi konuşalım?»

Tabii gazetecilerin yüzü tutmuyor, ve kardeşliğin sıcaklığını bakanlığın resmiyetine tercih ediyorlar. O zaman Kututluoğlu bütün

ağabeyliğini kullanıyor veya sükûtu tercih ediyor, veyahut «sakın sunu yazmayın, sakın bunu yazmayın» diye komut veriyor...

Beyağabeycim, yapma, abla nasihati dinle!...

Eyvahhh!..

Kemal Esenginin, Mecliste, ateşli petrollü, konuşmasını bütün gazeteler yazdı. Yazmadıkları şu: O konuşurken en çok «titizlenen» İsmail Rüştü Aksal'dı. Eyvah, koalisyon elden gidiyor diye yaylanıp fırladı koridorlara. Galiba koalisyonu koridorlarda yakalamak için. Bir yandan da gazetecilere yanyor yakılıyordu... «Olur mu böyle olur mu?... Gerçi ihtar vermeyeceğim amma»...

Amması şu: Koalisyon elden gitmez şimdi. Ben dostlarımla kahve falına bakarken bile üç haftadan ilerisini göremiyorum... Üç haftaya kadar da birşeyler yok...

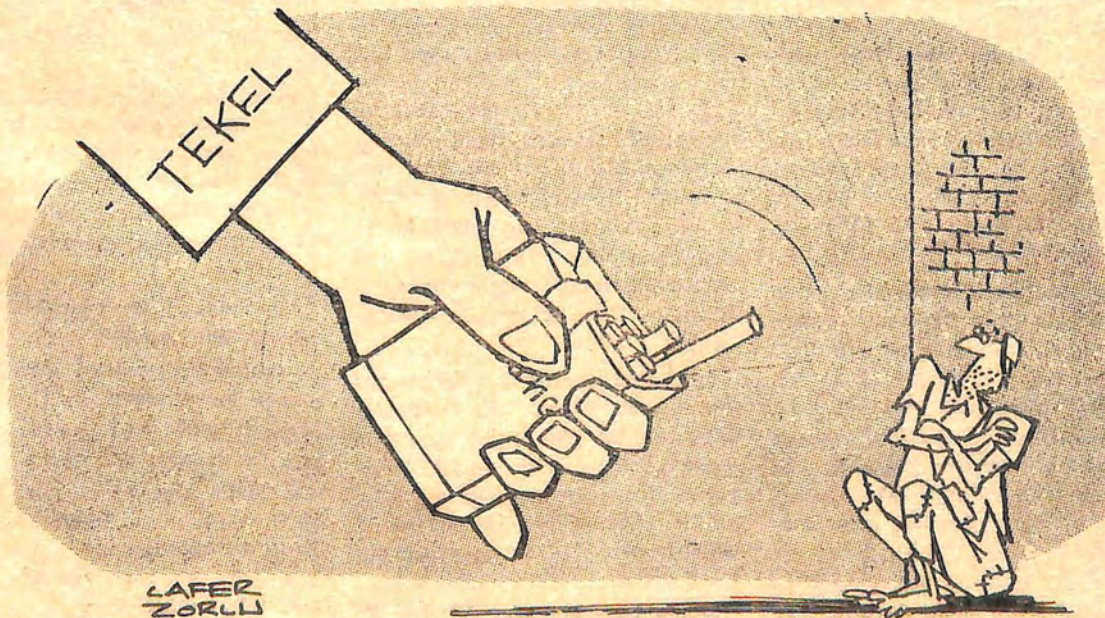
Buzlar çözüldü!..

Mütevazı kıyafetli bir adam, kısa sürtünen adımlarla, tiyatronun gişesine yaklaştı. Avucunda bir lira-lık yapıktı. Onu gişedeki memurun önüne tahtaya kakar gibi koydu, biletini aldı, ve hafiflemiş adımlarla uzaklaştı. Beş dakika sonra, aynı yürüyüşle başka biri geldi, ve aynı hafiflikle uzaklaştı. Altındağ sakinleri tiyatroya yavaş yavaş alışıyorlardı, alışacaklardı.

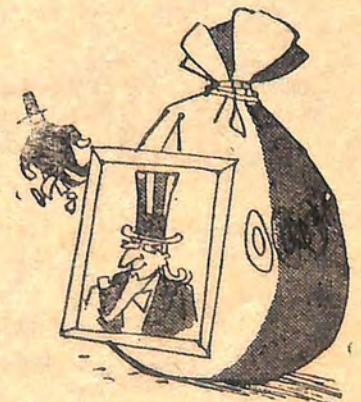
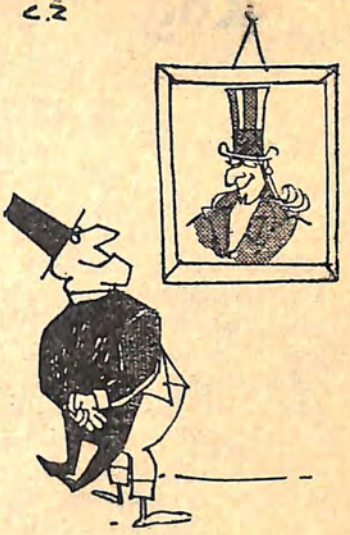
Gişedeki memur heyecanlıydı. Kocaoglan'ın ilk oynanan piyes oydu ve bir hafta oynanacaktı, başaktörü Şeref Gürsoy heyecanlıydı. Seyirciler heyecanlıydılar. Kendi kendime neden bu güzel hamle daha önce yapılmadı diye sordum ve cevabını da verdim sorar sormaz... Tiyatroların başına dondurulmuş, tumturaklı fetişler getirilirse, tabii ki dondurulmuş dondurulmuş, tumturaklı tumturaklı, fetiş fetiş oturmadan başka şey yapamazlar...

Bravo Cüneyt Gökçer...

Kalkınma hareketine Tekel de katılacak. (Gazeteler)

— Yak bir sigara!...

Bütçe açığı Amerikan yardımıyla kapatılacak!

Encam

Birbirinden kesin çizgilerle ayrılmış iki blok, Dünyayı bir anda mahvedecek silâhların korkunç denemelerini yapmakla meşguller. Gazeteler, denemeleri yapılan, bombaların adlarını kısaltarak, harflerle ifade ediyorlar. «A» bombası, «H» bombası, gibi.

Eğer bir gün, harp olur da, bu bombalar dünyaya patlatılırsa, camı yanan insanlık ne yapar diye düşünüyoruz. Ne yapacağız? Hepimiz son nefesimizi, «A» ve «H» harfleriyle adlandırılan bu bombaların isimlerini tekrarlıyarak veririz herhalde: AH!

Alışkanlık

Masasından kalkıp ellerini beline dayayan arkadaşım, vücudünü geriye doğru esnetmek istedi, yapamadı.

— Çocukken ne iyiydi, dedi. Gövdemi arkaya doğru atar, ellerimle köprü kurardım. Görüyorsun ya, artık yapamıyorum.

— Zor ve tehlikeli bir iş, diye cevap verdim. Sen, yıllardır vücudünü alıştırdığın, hem kolay, hem faydalı hareketi yapmaya devam et. Yani, öne eğil!

La rahate...

Politikacılarımızın dilinde, bir huzur lâfıdır gidiyor. Huzur, huzur, huzur. Ne huzuru, hangi huzur?

Haa, eveet bu isimde bir otel hatırlıyoruz biz. Asmalı-mesçit'te... Beş katlı, güzel bir bina. Galiba Modada bu isimde bir de pansiyon olacak. Yazın pencereleri fayrap edip, denize karşı, göğüs bağır üryan oturmak hoş olur.

Eğer aradıkları huzur, şarkıysa onu da hatırlatalım: «Ben huzurunda yer öptüm, tâcidar oldum bugün.» falan, diye bir şey. Şiirse, onu da Yahya Kemal söylemiş:

«Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamıştan.» Hayır hayır, şaka bir yana.

Memleket işleri tatsız gidiyor, zor günler yaşıyoruz. Politikacılarımız vaziyete bakıp «huzur» değil, «Hızır» diye bağıryorlar da, biz farkında değiliz.

— Şunlarla bir parti kurabilsek, ömrümüzün sonuna kadar iktidarda kalırız'.

Twist

Amerikada yeni bir dans çeşidi bulmuşlar: «Twist». Yerinde dur ve sallan demekmiş bu. Gazetelerde bu dansın fotoğraflarından geçilmiyor.

Haberi okuyup, fotoğrafları görünce hayret ettik doğrusu. Ayol bu dans, yani yerinde dur ve sallan dansı, bizim eski dansımız, bizim malımız.

Bakınız sevgili İsmet Paşamız bile; «Bir arpa boyu yol gidilmemiştir» buyuruyorlar. Fıkra yazarlarımız: «Az gittik, uz gittik, yerimizde saydık» diyorlar. Politikacılarımız kaderin itelemesiyle gelip oturdukları koltuktan kıpırdamı-

yorlar. Anlıyacağınız yürümüsünü sevmiyoruz biz. Onun için bu, «yerinde dur ve sallan» dansı, olsa olsa Amerikaya bizden gitmiştir.

Eeee yardım karşılıklı olur değil mi? Sam Amca kendisine yolladığımız bu Twist dansının karşılığında sökülsün bakalım paracıkları.

Hava

Gazeteler, Ankara'nın görülmemiş bir kışa girdiğini ve ısının sıfırın altında yirmi üçe düştüğünü yazıyorlar.

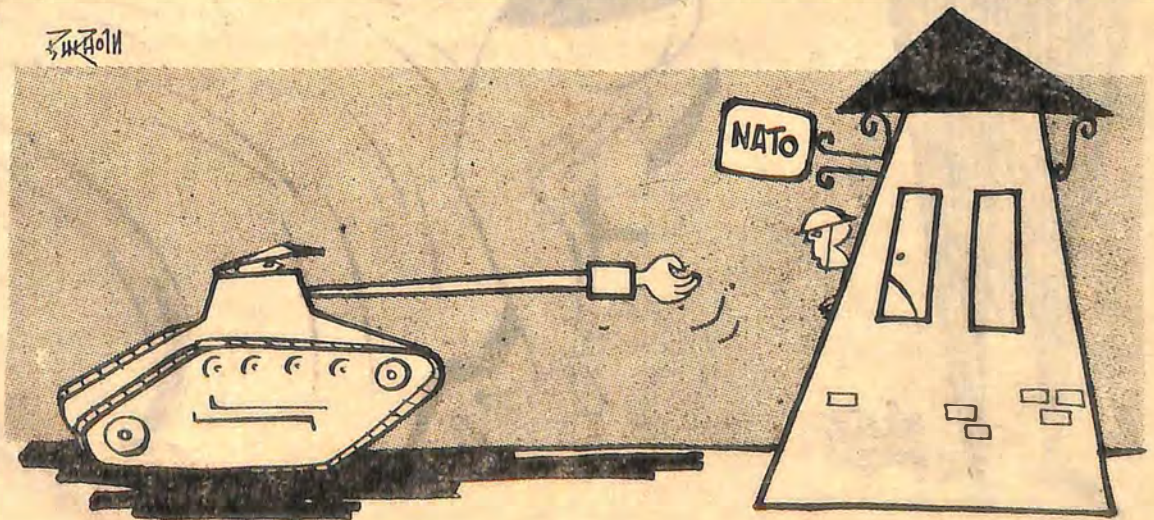
Siz zaman zaman hararetlenmesine bakmayınız, Ankaranın havası daima soğuk, daima serttir.

Dimi ya!

Tanınmış bazı kimselerin, imzalarını taklid ederek, sağa sola mektup götürmek suretiyle para sızdıran, Hasan Fevzi Gençler adında, bir dolandırıcı yakalanmış geçenlerde.

Böyledir bizim zabıtamız. İmza taklid edip, elli, yüz lira çarpanları yakalar da, çok tanınmış, milletçe sevilmiş, bir kısmı da ölmüş politikacıların, saç şekillerini, jestlerini, konuşmalarını, hattâ giyinmelerini taklitle milleti dolandıran, zıppıktı politika heveslilerini görmezlikten gelir.

Yaşar ÖZEN

Gazetelerden : Natodan yardım istedik!

Kuvvet gösterisi!

Yalancı Melek

Kadıdır şaheseri şüphesiz kâinatın,
Kadıdır boş sefası, hoş cefası hayatın!..
Başımıza alırsız bu tatlı derdi satın...
Hem melek, hem şeytanı tanımaksa maksadın:
Yalnız kadındır, kadın!..

Çocukluk çağımızda şefkate boğan bizi,
Bir parça serpildik mi, hamamdan koğan bizi;
Kafamızda yer eden, gelince on beşine,
Yolda takan peşine, atan aşk ateşine
Yalnız kadındır, kadın!..

Okula gidiyorken, gece rüyada yakan,
Aklımızı alarak, sınıflarda bırakan;
Hayata atılınca, gönlümüzün emeli,
Evlendiğimiz zaman yuvamızın temeli
Yalnız kadındır, kadın!..

Yüzgörümlüğü ile sıyıran duvağını,
Fatura karşılığı öptüren dudağını;
Kendine meslek bilen bizden para çekmeyi,
Meteliksiz kalınca indiren ilk tekneyi
Yalnız kadındır, kadın!..

Kocası kalantorsa, tatlı dille yaranan,
Bütün cinayetlerde parmakları aranan;
İplik gibi incelten halat gibi kabayı,
Cennetten koğduran da gâfil Âdem Babayı
Yalnız kadındır, kadın!..

Bizi aşka düşürüp gözü perdelli eden,
Kimini vell eden, kimini dell eden;
Tutumluysa toplatın kocasına milyonu,
Müsrifse borca sokan gırtlığa kadar onu
Yalnız kadındır, kadın!..

Erkeklerin elinden bütün işleri kapan,
Dalrede oturup, her gün tuvalet yapan;
Çene kavaflığında bülbülden daha usta,
En azılı adama bazan durduran susta
Yalnız kadındır, kadın!..

Bize silâh olarak kullanan gözyaşını,
Mutlak eksik söyliyene beş on sene yaşını;
Bir aile içinde en çok israfı olan,
Hele sonu gelmiyen çorap masrafı olan
Yalnız kadındır, kadın!..

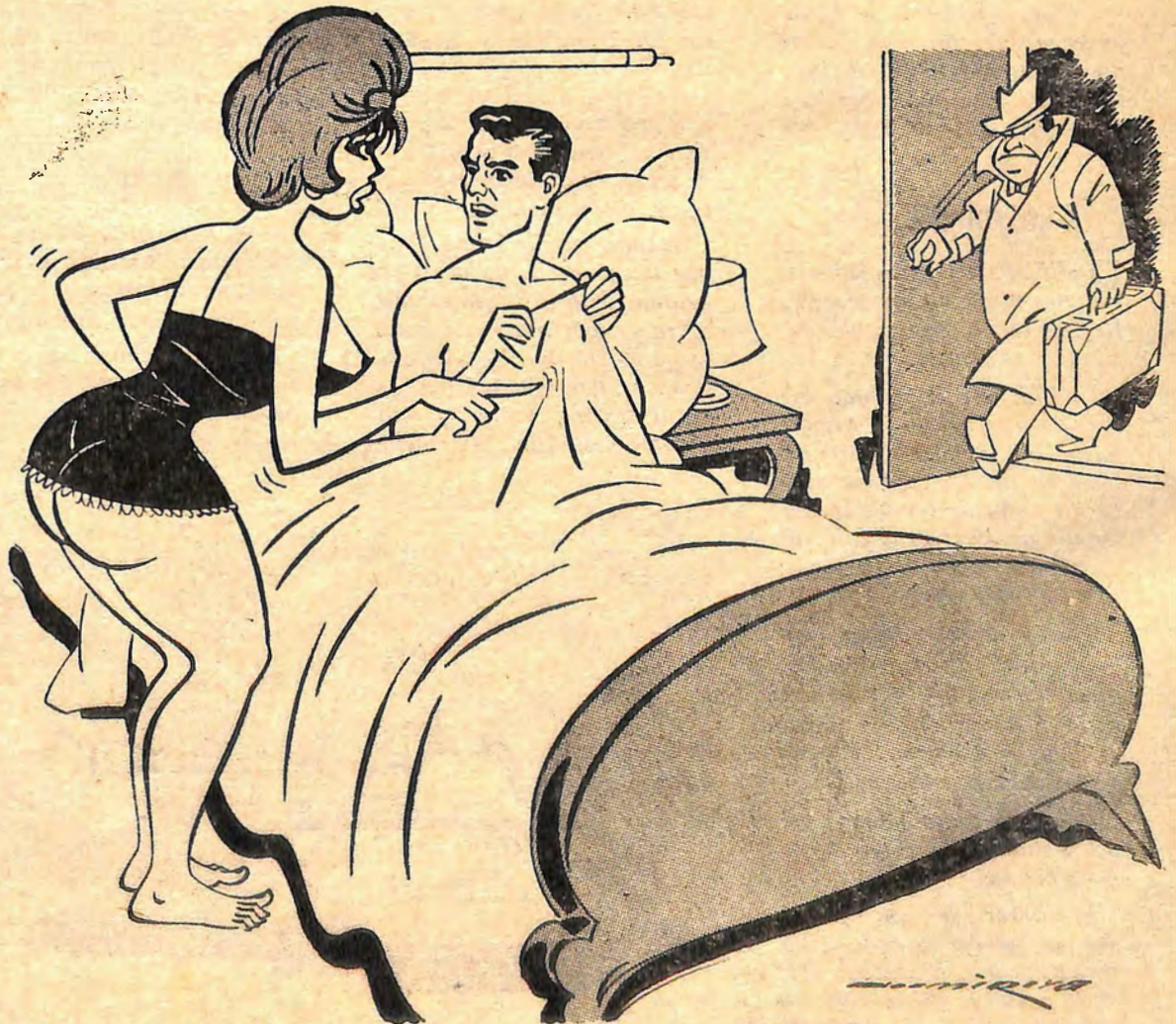
Sıskalık moda diye aç kalan seve seve,
Akşamları gezmeden en çok geç gelen eve;
Sevdiğimiz zamanlar bizi öldüren nazla,
Dedikoduya düşkün canından daha fazla
Yalnız kadındır, kadın!..

Berber dükkânlarına, karınca gibi dolan;
Saçları bugün siyah, yarın sapsarı olan,
Tırnağını uzatan, cımbız vuran kaşına,
Gülünç şekiller veren, moda diye, başına
Yalnız kadındır, kadın!..

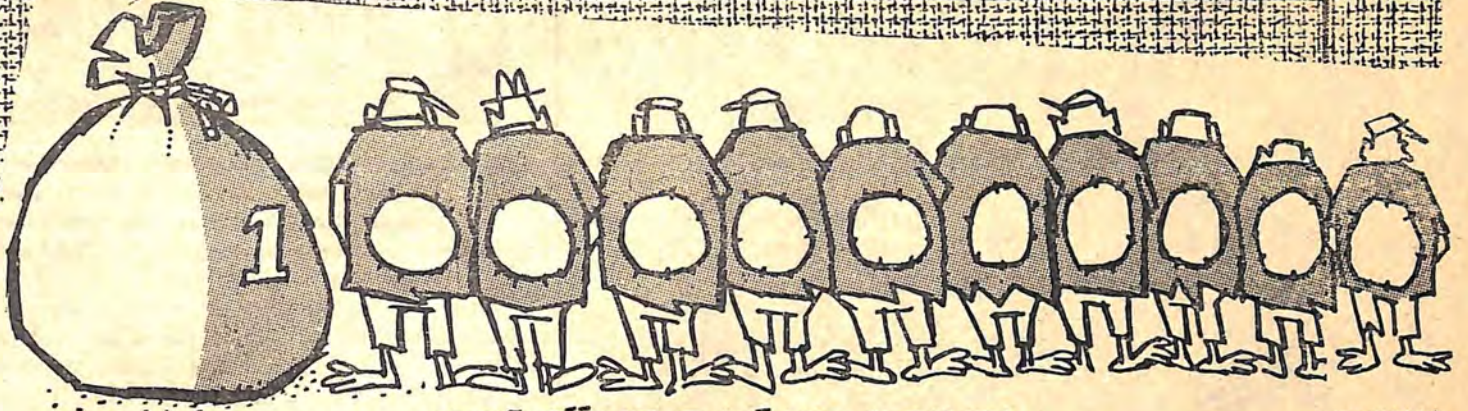
Güzel vücut sahibi canlılar arasında,
Kendine tapındıran bizleri sırasında,
Şehirde kocasına bir diktatör kesilen,
Köyde, yıllardanberi, sapan sürüp ezilen
Yalnız kadındır, kadın!..

Evet... Dünya yüzünde Tanrının şaheseri,
Erkeği esir eden ilk Peygamberden beri,
Bâzı akıllı, uslu.. Bâzı başına buyruk...
Hülâsa hem yararlı, hem de zararlı mahlûk
Yalnız kadındır, kadın!..

Necdet Rüştü EFE

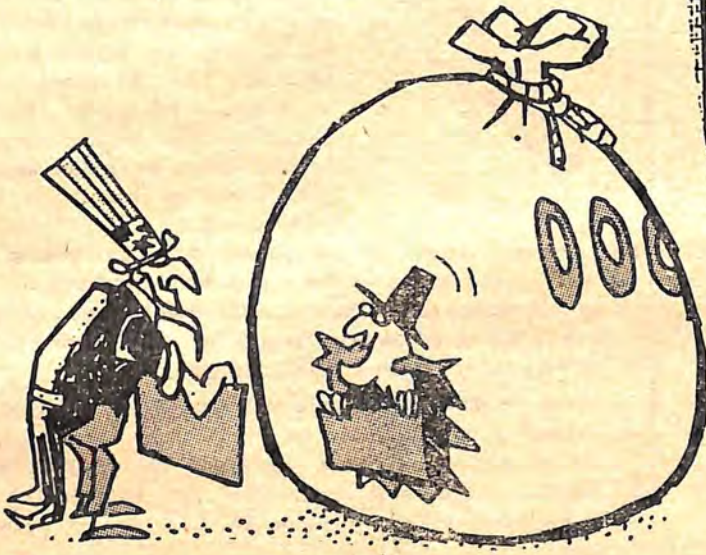

— Hay yalancı hay... Hani kocam seni bana yılbaşı hediyesi göndermişti!

YENİ BÜTÇE 9 MİLYARA ÇIKTI.

BÜTÇEDE KÖYLÜYE DE
TAHSİSAT VAR.

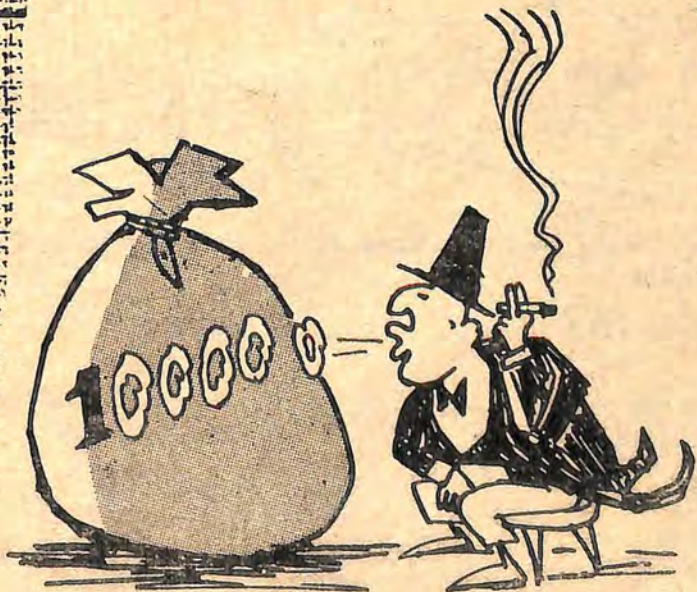
-BEN İÇERDEN, SEN DIŞARDAN
ŞU DELİĞİ TIKAYALIM !

YAZISIZ !

YAZISIZ

YAZISIZ

- İşsizlik almış yürümüş Rifkî bey!
- O bize göre kardeşim, Neclâ hanımda iş çoooook!...

- Aman kocacığım alacaklılarından biri geçiyor, seni tanımasın!

- Arkadaşlar, artık kemerleri biraz sıkmamız gerekiyor!

- Bana bir pantolon askısı verir mısınız?

Dr. Hüseyingil

Kulak çok önemli bir organdır. Dinlemeğe, ama daha çok duymağa yarar. Dış görünüşüne göre uzunluğunu vardır, kısıtı vardır, etlisi vardır, incesi vardır. Uzun kulak, en çok dedikoduculardadır. Dedikodu yazarlarının para etmesi, bundandır. Kısa kulakların da kesip olup olmadığına bakmak gerekir.

Kulak, yapı bakımından üçe ayrılır: Kepçe dedikleri dış kulak, orta kulak, iç kulak... Dış kulak —özellikle bizde ve bizim okullarda— çekmeğe yarar. Bizim aile başkanlarımızın çoğunun çocuk değil, öküz yetiştirmelerinin nedeni budur. Orta kulak, kirlenmeğe yarar. İç kulağa gelince... Doğrusunu isterseniz, bu kısım pek kullanılmaz. Bugün için artık iyice dumura uğramıştır. Kepçeden giren sözün ağızdan dökülmesi de bunu açıkça göstermektedir. «Ağızdan çıkan kulağın işitsin» demek hiçbir şey ifade etmez.

«Dış kulak, çekmeğe yarar» sözünü biraz açalım. Bildiğiniz gibi, kızınca, ya da bir iş göstermek istediğimiz zaman, çocuğun kulağından tutarız. Bu, sıgırtmaçlık, hayvan yetiştiriciliği günlerimizden kalma bir alışkanlıktır. Kulağı çekile çekile uzamış bir çocuktan ne hayır gelir? Onun için, siz, siz olun da, çocuklarımızın kulağını çekmeyin. Çok çekilen kulak, duyarlılığını yitirmektedir. Böylelerinin, ilerde politika ya atıldıklarında, kulaklarını ne kadar çekerseniz çekin, kulları bile kıpırdamamaktadır. Bunun en güzel örneği, «düşük» dediklerimizdir.

Dünyanın çok yerinde dış kulak, vatandaş vergiye bağlamak, anlamadığı işlere sokmak için, «kulp» olarak kullanılmaktadır.

«Kulağı delik» sözü daha çok dedikoducular için kullanılır. Kulağı iyice delik birine rastlarsanız, falanca gazeteyle getirin. Yüksek ücretle kiralanacaktır. (Basın reklâm: 11223344).

Ancak bu iki delik arasında akıl denen trafik memuru bulunmazsa birinden giren öbüründen çıkar!

Kız çocukların kulaklarını ana evinde deldirmelidir. Ama, yalnız kulaklarını... Nasrettin Hoca'nın dediği gibi, anasının evinde deldireceğini kocasının evinde.. Kocasının evinde deldireceğini anasının evinde değil!

«Kulağa kar suyu kaçmak», hapı yutmak anlamına gelir. Aklınızı başınıza alın da, kulağınıza kar suyu kaçırmayın. İyi değildir.

Kulak arasına tıkanır. Sakın, temizleyim, açtırayım demeyin. Sizin söylediklerinizi herkes duyar, fakat hesabınıza gelmiyeni siz duymazsınız. Bu, galiba, çok iyidir. Başka türlü yaşanır mı bu toplumda?.. (Top, toplum, toplumsal, topatan).

Ancak bu tıkanıklık ağızdan çıkan kulağı işitmiyecek kadar olmamalıdır!

Bir deyimde göre yerin bile kulağı vardır. Onun için her yerde her ağzınıza geleni söylemeyin!

Bütün bunlar bir yana, son olarak şunu belirtelim ki, kulak dediğin, tavanın sapı, kazanın kulpu gibi bir organdır. Küpe takmaya, yahut sallandırmaya yarar.

Bir YILBAŞI GECE'Sİ
YAZAN: PEYAMİ SAFA
Çizen: BÜLENT SEREN
23

PEMBE

Sermet Muhtar Cilas

MAŞLAHLI

HANIM

— 5 —

Saat, kim bilir kaçlara gelmişti. Davetliler dağılmış, akrabalar da birer tarafa çekilmişlerdi. Babamın rahatsızca bulunduğunu, Aksarayın uzak olduğunu bahane ederek, üvey annemle ablası çoktan gitmişlerdi.

Kaynanamın, görümcemin, yengelik edecek olan Necibe hanımın çenelerini bıçak açmıyordu.

Kaynanam, fena kadına benzemiyordu. Görümcem de uysal, mülâyim görünüyordu. Belli etmiyerek, çiçek suları, melise ruhları içiyorlar, terler döküyorlardı.

Gece yarısına yakın, sokak kapısı vuruldu. Kapı âdeta yıkılıyordu.

Güvey geldi! diye koşular. Güvey öyle bir geliş gelmişti ki...

Merdivenden paldır küldür çıktı; duvarlara çarpa çarpa gelin odasına girdi; bir kanapenin üstüne, sırt üstü kendini attı.

Bu sefer körkütük; ağzı, burnu bir tarafta, üstünden zırl zırl sular akıyor. Çamurlar diz kapaklarına kadar çıkmış.

Bir kelime lâf edecek kudreti yok. Boyuna arapçayı andırır bir nağme mırıldanıyor. Bu da ne idi? Türkü mü, dua mı, ilâhi mi?

Kocam, gece yarıları, ya zil zurna geliyor, yahut hiç görünmüyor, evde bulunduğu zamanlar da, bir etmediğini bırakmıyordu

Güya, cambazbaşı Rıza beyden jimnastik dersi alıyormuş da o sebeple gecikiyormuş. Rıza bey: «Senden üstün talebem yok, biraz daha çalışırsan yerimi tutabilirsin!» diyor.

Kocam benim yüzüme bile bakmıyordu. Her şeyden alevlenme onda, mütemadiyen küfür etme onda. (Bana para lâzım, para bul!) diye durmadan anasının üstüne yürüme onda... Bu haşarılığına, sarhoşluğuna tahammül ediyordum.

«Sabret kızım, daha gençtir, cahildir, ıslah olur, hepsi geçer» diyorlar, ben de susuyordum. Gözümün yaşını içime akıtıyordum.

Bir zamanlar babam da içerdi. Hele ben pek küçükken, o kadar içermiş ki ayık zamanı yokmuş. Arkadaşları koltuğuna girip eve getirirlermiş. Fakat kapıdan girince kuzu gibi olur, annemin gözünün içine bakar, «kusuruma bakma hanımcığım!» diye ayağına kapanırmış.

Babamın işreti varmış amma sofuymuş da.

Dayım, eski kilercibaşının hemşerisi imiş. Sık sık, saraydaki dairesine gider, bazan babamı da götürürmüş. Kilercibaşı, onları görür görmez, «otur bakayım karşıma hemşerim, sen de geç birader, şöyle yasanın, rahatınıza bakın!» diye yer gösterip baş köşeye geçirir, ikram izzet edermiş...

Ezan sesi işitildi mi, dayıma da, babama da «haydi!» dermiş. Beraber abdest alırlar, beraber namaz kılarlarmış.

Tel duvak taktığım günden itibaren, güler yüzüm solmuş, hoppa mizacım uçmuş, gam, kasavet yüreğime dolmuştu.

Kocam, iki ay geçmeden, evini büsbütün unuttu, yüzü görünmez oldu.

Kaynanamdan, görümcemden memnundum. Kaynanam halim, selim bir kadındı. Görümcemin ağzı var, dili yoktu. İkisi de kendi halinde, etliye sütlüye karışmaz, bönce kimselerdi

Fakat kocam... O, maazallah bir mostra. Sarhoşluğunu, sefihliğini de bir tarafa bırakalım, onda daha başka neler, neler yoktu ki: İçki, esrar, kumar... Yalan dolan, küfür... Dövme, vurma, kesme...

En körpe, en güzel demlerimde bir oh! demedim. Gözyaşı dökmeden başımı yastığa koymadım. Asude ve rahat bir nefes alamadım. Vereme dönmüştüm. Benzim solmuş, yanaklarım çökmüş, kemikle-

rim çıkmıştı. Halbuki öyle sıhhatli, şen, şakacı bir kızdım ki. Yanağımın alını görenler, yüzünde allık var mı diye suratıma mendil sürerlerdi. Vücudumun etliliğinden, göğsümün dolgunluğundan, elbiselerim dar gelirdi.

Elime udu alınca, udi Selim kadar çalışıyor, derlerdi. Kanunu dizlerimin üzerine koysam, kanunî Şemsi'den farksız bulurlardı.

Sesim o kadar tatlı ve muhrik ki, hanende Nasip Hanımdan bile üstün tutanlar çıkar, piyanomu, Komendingerin kaynanası, Madam Pons'tan ayırt etmezlerdi

Sazlarımın hepsi, köşede bucakta pineklemeğe mahkûm olmuştu. Kocam, ne udumu dinledi, ne kanunumu! Ne sesime kulak verdi, ne piyanoma.

Nihayet işin içyüzü meydana çıktı. Duyduğum dedikodular, rivayetler tahakkuk etti: Kocam, Şevki'nin tiyatrosunda kantocu Kemelâ'ya âşık; onu çılgınca seviyor. Bunu, kendi ağzıyla, apaçık itiraf etmişti.

— Kemelâ'yı seviyorum! demişti. Artık saklamağa hacet görmüyor, Kemelâ diye ah of ediyor, uyurken bile Kemelâ'yı sayıklıyordu.

Meğerse ilk güvey girdiği akşam, gece yarısı gelip söylediği, benim de ilâhi zannettiğim mırılta Kemelâ'nın arapça kantosu imiş. Bu kanto ağzından düşmüyordu:

Ente ehlünnası flınazarı

Peruz, küçük Eleni, Şamram gibi, bu Kemelâ ismi de bana yabancı değildi. Onu mutlaka görmüş olacaktım, fakat adamakıllı hatırlıya-

mıyor, gözümün önüne getiremiyor-dum.

Bu kadını görmeğe can atıyordum, lâkin daha bahar bile girmemişti. Mesire yerlerindeki tiyatrolar hanımlara daha açılmamıştı.

Ben dokuz, on yaşlarındayken, bir sene, Kurbağalıdere'ye yazlığa gitmiştik. O sene kantoculardan birinin bir dedikodusu çıkmıştı. Saraya sıkıfıkı mensuplardan bilmem hangi paşanın oğlu âşık olmuş... Hem huri gibi, hem de vali kızı kârısı varmış da yüzüne bile bakmıyormuş...

Kantocunun Beyoğlundaki viran odasında, beyin ömrü geçer, gece gündüz de durmadan içermiş...

Kocam, işi azdırdıkça azdırdı. Bir dakikasına, bir saniyesine tahammül olunmaz bir şekil aldı.

Benim saçlarım koyu, gözlerim kara, boyum orta. Arada bir, fitil gibi eve gelip karşıma geçiyor, mâhut şarkıyı tutturuyordu:

**Gel elâ gözüm efendim yanıma
Hasretin kâr etti artık canıma.**

Kemelâ'nın saçları kumral, gözleri elâ imiş.

Arkadan, ağzını açıyordu:

— Kadına biçim, endam yaraşır. Eni, boyu bir kadının, öylesini beğenen herifin boynu altında kalsın!

Boyum kısaca, vücudum şişmanca olduğu için bu da bana taşı.

Daha arkadan, yayık yayık:

**Nazlı civan gel etme sen naz
Âşıkna rahmayle biraz.**

Kantosuna başlıyor, söylerken, bana dönüp:

— Üzerine alınıp yüzüme ne bakıyorsun? Şişko midilliler gibi olacağına boyunu uzalt, zayıfla, adama benze de o zaman nazlı civan ol! diyordu.

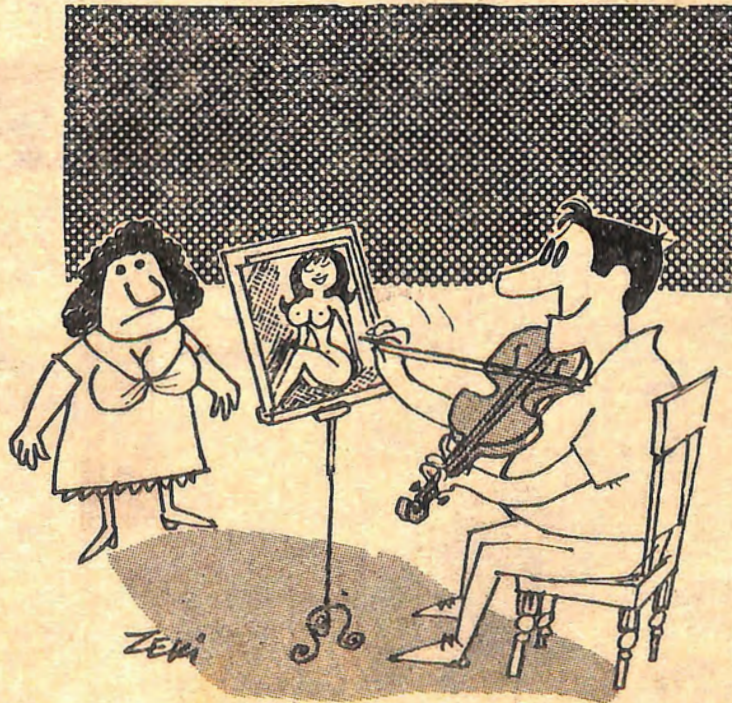
Ne haysiyet, ne izzeti nefis, ne kadınlık gururu, hepsini kaybetmiş-tim. Evin içinde şaşkıncıdan, hastadan, daha doğrusu budaladan farksızdım.

Bahar girdi. Sayfiye, mesire mevsimi başladı. Gazeteler, tiyatroların hanımlara açıldığını yazıyordu. Şevki'nin ilk ilânını görür görmez sanki nefes almıştım. Rakibimi görecektim.

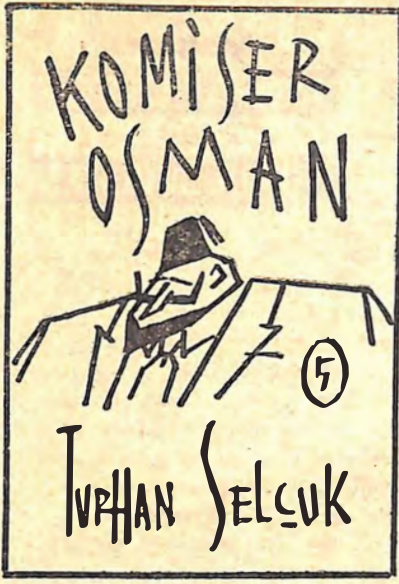
Şevki, Kadıköyünde, yalnız salıları oynardı. O salı, Zamboglu bahçesindeki tiyatroya gittim. Kemelâ'yı gördüm. Zavallının zayıflıktan kağırgası çıkmış. Sıska mı sıska, çökük çökük yanaklar, değnek gibi vücut, göğüs, bel, kalça bir ende. Kısık, çatlak, akortsuz bir ses.

Aman yarabbi!... Aklımı oynatacayım.

(Devamı var)

— Hâlâ keman dersine mi çalışıyorsun?...

DÜĞÜN GECE(Sİ) ESRARI

MEHPEYKER HANIMIN ESRARLI GÜZELLİĞİ KARŞISINDA GÖZLERİ KAMAŞAN ALİ BEY, YÜZ GÖRÜMLÜĞÜ İÇİN ALDIĞI ÇOK KIYMETLİ HEDİYEYİ ELLERİ TITRIYEREK KUTUSUNDAN ÇIKARIR.

MEHPEYKER HANIM, ŞAHANE GÜZELLİĞİNİZE LAYIK BİR HEDİYE DEĞİL AMA, LÜTFEN KABUL BUYURMANIZI RİCA EDECEĞİM.

OH! ASIL BEN BU DERECE KIYMETLİ, BİR HEDİYEYE LAYIK DEĞİLİM EFENDİM.

DAHA SONRA ALİ BEY MEHPEYKER HANIMI YALNIZ BIRAKIR. BİR MÜDDET SONRA GECE KIYAFETİYLE DÖNDÜĞÜNDE HAYRETLER İÇİNDE KALIR...

MEHPEYKER HANIM, ÜSTÜNÜZÜ DEĞİŞMEMİŞSİNİZ. BİLAKİS YÜZÜNÜZÜ DAHI ÖRTMÜSSÜNÜZ!

OH! NASIL SÖYLEYENİM EFENDİM BENİM. UTANIYORUM... LAMBAYI SÖNDÜREMEZ MİYİZ?

GÜNGÖRMÜS ALİ BEY, GENÇ GELİNİN ARZUSUNU VERİNE GETİRİR.

ÇOK GENÇ DAHA... UTANMASI TABİDİR.

MEHPEYKER HANIMIN SOYUNMASI BİR HAYLİ UZAR... BU ARA ALİ BEYİN KULAĞINA KUMUS HİŞİRTİLERİ, HEYECANLI NEFES ALIP VERMELEK, KUVVETLİ BİR AYAGIN YÜRÜRKEN ÇIKARDIĞI SESLER GELİR.

OH, ALİ BEY!

NE OLUYOR MEHPEYKER HANIM? SOYUNMADINIZMI DAHA?

NE OLURSUNUZ BİR DAKİKA!

UUUUH ANAM!

ALİ BEY KENDİNE GELDİĞİ ZAMAN SABAH OLMUŞTUR. MEHPEYKER HANIM VE BİR KISIM MÜCEVHERAT ORTALARDA YOKTUR...

ÖRTÜYE İLİŞTİRİLMİŞ BİR TEZKERE DE KARISININ KÂÇIRILDIĞI, ANCAK PARA MUKABİLİNDE TESLİM EDİLECEĞİ YAZILIDIR. ALİ BEY ELİNİ, AKŞAM KAFASINA VURULAN YER ÜZERİNDE DOLAŞTIRIR.

ZAVALILI ADAM İSTENEN PARAYI BİRKÂÇ GÜN ZARFINDA YOLLADIĞI HALDE MEHPEYKER HANIM GERİ GELMEZ... BUNA BENZER DİĞER VAKALARDA DA GELİNLERİN...

TARİFİ AŞAĞI YUKARI BİRBİRİNİ TUTUYOR GİBİ. SENİN ANLIYACAĞIN BEN BOHÇACI KADINLARDAN BU KADINA UYGUN BİR TEKLİF BEKLİYORUM.

KAPİ ÇALIYOR GALİBA OSMAN ABİ!.

DEVAMI VAR

— 23 —

Mr. Shalimar'ın araya girmesi üzerine Caroline'in haftalığı on dolar arttırılmış, kendisine «Okuyucu» unvanı da verilmişti. Genç kız da bunun üzerine Gregg'in apartmanına taşınmıştı tabii. Mamafih sık sık apartmanda yalnız kalıyordu. Çünkü Gregg daima David Wilder Savage'la beraberdi. Bu da Caroline'in işine geliyordu. Gregg apartmana ekseri sabaha karşı üçte dönerdi. Zira David'in bir tek kaidesi vardı, hiç bir kadının sabaha kadar yanında kalmasına müsaade etmezdi.

Caroline Gregg'e, «Neden?» diye sordu. «Hizmetçisinden mi utanıyor?»

Gregg, «O bazan yalnız kalmaktan hoşlanıyor,» dedi. «Kurt gibi yalnızlığa düşkün.»

Caroline, «Kurt olduğu muhakkak,» diye düşündü, fakat arkadaşına bir şey söylemedi. Bu macera onu endişelendirmekteydi. Sıkı yetiştirilmiş, iyi ahlaklı bir kız olmasına rağmen Gregg'i ayıpladığı da yoktu. Endişesinin sebebi Gregg'in bütün iddialarına rağmen David Wilder Savage'in kızı sevmediğinden şüphelenmesiydi. Zaten adam kıza kendisini sevdiğini hiç bir zaman söylememişti. Sonra adamın şöhreti malûmdur. Kalpten başka herşeyi olan, onun gibi bir erkek muhakkak ki durup dururken Gregg'e aşık olmazdı. David Gregg'i evinden almaz, gece de apartmanına getirip bırakmazdı. Onun yerine genç kıza kendisiyle büroda veya bir lokantada buluşmasını söylerdi. Üstelik gece sabaha karşı da kıza apartmanının önüne indirir ve bir taksiye koyarak apartmana gönderirdi. Bu aşk mıydı? Mamafih adam Gregg'e her gün telefon ediyor ve kıza hemen hemen her akşam görüyordu. Belki onunki de bu nevi bir sevgiydi.

Bir akşam Caroline, Mike'e, «Bazı insanlar ıstırap çekmek için yaratılmışlar,» dedi. Gregg de öyle bir kız. Aşık olduğu adama bak.»

— «Adamla gezme olmaz mıydı?»

— «David Wilder Savage'la mı? Onu ben bile reddedemezdin.»

— «Kendisiyle tanıştın mı?»

— «Evet. Onu iki defa gördüm. Bir akşam Gregg'le bardaydık, sonra David gelip onu aldı. Adam insanla sanki dünyada başka kimse kalmamış gibi konuşuyor.»

Mike sakın bir merakla, «Onunla yatmak ister miydin?» diye sordu.

— «Mike! Ben erkekler hakkından öyle şeyler düşünmem ki.»

— «Neden?»

— «Kızlar erkekler gibi değildir de ondan.»

Mike sekizinci veya dokuzuncu kadehini de bitirerek, «Hiç de değil,» diye güldü. «Kadınlar da erkekler gibidir ama, bunu kendi kendilerine bile itiraf etmezler. Bir erkek yoldan geçen veya bir partide tanıştığı güzel bir kıza bakar ve kendi kendine, «Onunla yatmak isterdim» der, ama bu hususta bir şey yapmaz. Hattâ bazan kıza konuşmaz bile. Fakat kendi hislerini olduğu gibi kabul eder.»

Caroline sordu. «Sen neden bu kadar çok içiyorsun?»

— «Mevzuu değiştirmek niyetinde misin?»

— «Belki bunlar birbirinden farklı mevzular değil. Senin viskinin tadını beğendiğin için bu kadar çok içtiğini zannetmiyorum.»

Mike neşeyle cevap verdi. «Bunda haklısın.»

— «Her akşam burada seni seyrederiyorum. Durmadan içiyorsun, fakat sarhoş da oluyorsun. Konuşuyor, gülüyorsun, sonra da birdenbire kalkıp gidiyorsun. İşte o anlarda yüzü koyun düşüverecek mişin gibi de bir halin var.»

Mike, «Viski hoşuma gidiyor,» dedi. «Onu insanlara tercih ediyorum.»

— «Neden?»

— «Gayet basit. Ne bir mesuliyet, ne bir mesele, ne de sitem... Meselâ seninle beni al... Bu sabah uyandığım zaman yine her zaman ki gibi seni düşünüyordum. Birdenbire sana aşık olduğumu anladım.»

Bunu yüzünün ifadesi değişmeden, o kadar tabii bir tavırla söylemişti ki, Caroline sözlerinin mânâsını güçlükle anladı. Genç kızın nefesi durdu âdetâ. Mike ise önüne yeni konan içkiyi sakın bir tavırla içiyor, genç kızdan bir cevap beklemiyor, onun kendisini sevip sevmediğini de sormuyordu. O sadece onlar için ehemmiyetli olabilecek veya belki de olamayacak bir şeyi açıklamıştı. Caroline o anda Mike'a ne kadar çok itimat ettiğini anladı. Her şeyin icabına bakardı o. Her şey düzelecekti artık.

— «Sonra ne yaptın?» diye fısıldadı.

— «Yataktan kalkıp, bir havlu buldum. Sonra tekrar yatarak, seni düşündüm.»

— «Mike, çok fenasın! Çok fe-

na! Bu ne biçim lâf!» Genç kız utanmasına rağmen, Mike'in kendisini sevdiğine de memnun olmuştu.

Adam, «Seninle bir macera geçirmek isterim,» dedi. «Fakat benimle geçireceğin bir macera hayatını bırakarak, ona doğru eğilmiş, dikkatle Caroline'in yüzüne bakıyordu. Fakat kıza dokunmadı. «Gel seninle acayip, hususî bir aşk macerası geçirelim. Mânevî bir aşk macerası.»

— «Anlıyamadım. O da nesi?»

— «Birbirimize bütün düşündüklerimizi söyleyeceğiz. İkimiz de son derecede dürüst ve samimî davranacağız. Ben sana yapmak istediğim her şeyi açık anlatacağım, sen de bana yapmak istediklerini söyleyeceksin. Bu suretle tam kalbî bir macera yaşamış olacağız. Şimdi anladın mı?»

Caroline, «Ama neden?» diye sordu.

— «Çünkü benim kafam ve içkim var... Senin de gençliğin ve istikbalin... Bu tam bir değiş tokuş olmaz Caroline. Sen zarar edersen, ben de kâr.»

Caroline hafifçe, «Daima seni düşünüyorum,» dedi. «Bana söylediklerini hatırlıyor, sana anlatmak istediğim şeyleri kafamdan geçiriyorum.»

— «Sana çoktan ihtar etmiştim Caroline. Hatırlıyor musun?»

Elleri ağır ağır masanın üzerinde hareket etti ve nihayet birbirini buldu. Mike Caroline'in parmak uçlarını hafif hafif okşamağa başladı. «Sakın bir budalayla evlenme Caroline Akıllısın, önünde parlak bir istikbal var. Sadece sevdiğin, kendisinden ayrı yaşamıyacağın biriyle evlen. Daha da mühimi hürmet ettiğin bir erkekle evlen. Hürmet etmediğin biriyle evlenirsen, bu hal seni öldürür.»

Caroline Eddie'yi düşündü, kalbi burkuldu, fakat genç kız elini Mike'in avucundan çekmedi. Ona rahatlık veriyordu bu el. Genç kız Mike'in yanından ayrılmasını istemiyordu. «Bir zamanlar öyle birini tanırdım,» diye mırıldandı. «Ama o evlendi. Bilmiyorum, bana onun gibi tesir edecek bir erkekle bir daha karşılaşacak mıyım.»

Mike, «Bekle,» dedi. «Öyle birini beklemelisin. Acele etmenin hiç lüzumu yok. Vakit bol. Seninle evlenmeyi isterdim.»

— «Sen?»

— «Yirmi sene önce. Senin yaşlarındayken demek istedim. Ama o zaman sen henüz doğmuştun her halde. Benim yaşında olsaydın, o zaman ne mükemmel bir hayat kurardık. Ama ben artık bambaşka bir insan oldum. Aramızda koşkoca bir uçurum, hayatın meydana getirdiği

bir uçurum var. Mücadele etmez, değişmemize, değiştirilmemize göz yumarsak, o zaman bu değişme devamlı bir hal alır. Ve günün birinde o kadar değişiriz ki, olmak istediğimiz o şahsın mâzide, çok gerilerde kalmış olduğunu farkederiz. Onu sadece, tıpkı çok sevilen bir yabancıymış gibi zaman zaman hasretle hatırlarız, işte o kadar.»

Caroline, «Bu çok fecî bir şey,» dedi. «Böyle olmayı hiç arzu etmem.»

Mike bir müddet birşey söylemedi, sadece Caroline'in elini kaldırarak şefkatle öptü. «Senin için korkuyorum, Caroline. Sen çok zeki, çok güzelsin, çok şeyler istiyorsun... İnsanların en talihlileri kimler biliyor musun? Mary Agnes gibiler... Mary Agnes bütün hayatını plânlanmış bile: Gelecek haziranda evlenecek, parasını biriktirecek, işini yapacak, hayattan bundan daha fazla birşey de beklemeyecek. O terbiye, cehalet ve âdetlerin meydana getirdiği zavallı bir mahlûk... Fakat yine o içinizde en akıllınız.

Caroline, «Bir zamanlar benim de onunki gibi plânlarım vardı,» diye cevap verdi.

— «Belki hepimizin eline de bir Mary Agnes olma fırsatı geçiyor. Ama bu fırsatı kaçıırıyoruz, ondan sonra da olan oluyor. Fakat eğer hakiki bir Mary Agnes olsaydın, eline ikinci bir fırsat daha geçerdi...»

Caroline, «Ama demin bana bunu yapmamamı söylüyordun,» dedi.

Mike, «Ben sarhoşum,» diye cevap vererek ayağa kalktı. «Gidelim artık. Seni eve bırakayım.»

Mike Caroline'i apartmana kadar götürdükten sonra kapıda bir an durdu. «Bizim macerayı düşün.»

— «Olur.»

Adam saatine baktı. «Saat onbir. Ben saat onbir buçukta otelde, yatağında olurum... Ve o zaman seni düşünürüm. Sen de beni düşünecek misin?»

Caroline, «Evet,» dedi.

— «Saat onbir buçuktan on ikive kadar beni düşün. Yarın seni gördüğüm zaman da ne düşündüğünü, neler yaptığını anlattırın.»

Genç kız merakla sordu. «Ne yapacağım?»

Mike ciddi bir tavırla, «Ne istersen!» diye cevap verdi. Sonra parmaklarını dudaklarına götürerek genç kıza selâmladı ve süratle onun yanından uzaklaşıp gitti.

Caroline apartmanda pijamasını giyip, bir bardak da süt içti. Kolumdaki saatini çıkarmamıştı. Yatağın kenarına ilişti, bir taraftan da saatine bakıyordu. «Mary Agnes'in bahsettiği o kasvetli oteline gitmiştir artık,» diye düşünüyordu. «Belki de bara uğradı son bir içki daha içiyor. (Devamı var.)»

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Koridoru hesap etmemiş

Vak'a 1927 yılından evvel, yâni eczacıların reçete olmaksızın ilâç yapabildikleri tarihlerde cereyan eder:

Adamın biri Eczaneye gidip müshil ister. Eczacı müşteriye bir sandalyeye oturtup tezgâhın başına geçer. Porselen havana bir takım ilâçlar koyup karıştırmağa ve bir taraftan da müşteri ile konuşmağa başlar:

— Beyefendi. Semte yeni mi teşrif ettiniz?

- Evet.
- Nerede ikamet buyuruyorsunuz?
- sokağında.
- Hangi apartmanda efendim?
- apartmanında.
- Kaçınıcı katta?
- İkinci katta.

Bu arada ilâç da hazırlanmış olur. Eczacı ilâcı havandan bardağa boşaltır ve müşteriye içirir. Aradan bir kaç gün geçer. Eczacı müşteri ile sokakta karşılaşır ve sorar:

— Beyefendi geçen günü tertip ettiğim ilâcın tesirinden memnun musunuz?

— Fevkalâde azizim. Yalnız kapı ile helâ arasındaki koridoru hesaba katmayı unutmuşsunuz.

İbrahim ATAY

Biraz daha okusaydın!

Kentten uzak bir orman köyüne atanan genç, güler yüzlü öğretmene çabuk ısınır köylüler.

Tüm köylünün dertlerine ortak olur öğretmen.

Bir gün köyün saygılı kişisi Veli Ağanın Kaymakama dilekçe vermesi gerekir. Koşar öğretmene. Ağa anlatır, öğretmen yazar. Öğretmen yazdığı dilekçeyi okuyunca duygulanan Ağa:

— Üretmen beg, der, çok okumuşsun, nazar değmesin zihnin açık, yüreğin pak. Köycek evladımız gibi severiz seni. Emme velâkin, biraz daha okuyup ta bir eandırma onbaşısı olsaydın daha iyi değil miydi acaba?

Numan BEYAZIT

Tarih imtihanı

Pariste bir okulda tarih imtihanı yapılıyordu. Öğretmen, karşısında susup oturan talebeye tekrar sordu:

— Sıfır almak istemiyorsanız şu kolay suallı cevaplandırın hiç olmazsa, son defa olarak soruyorum: Austerlitz Savaşını kim kazandı?

— İyice öfkelenen tarih öğretmeni:

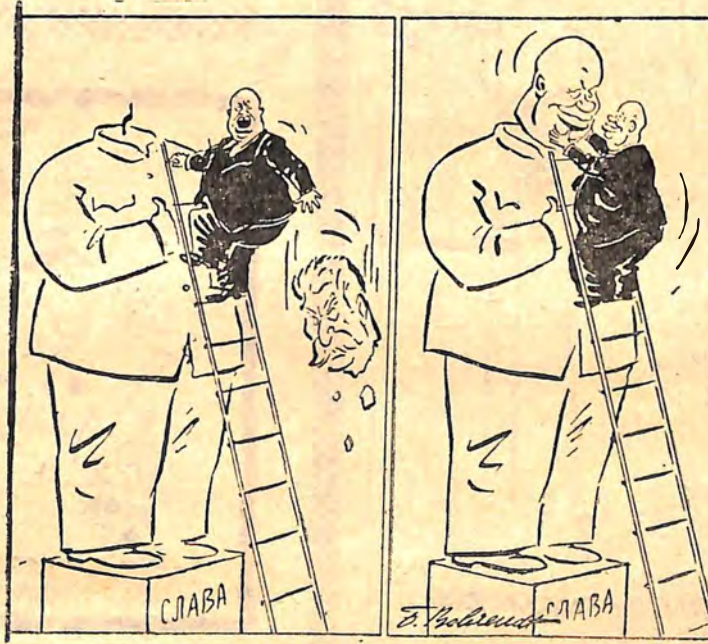
— Napoléon Bonaparte! diye bağırıldı...

Onun bu ismi söylemesiyle talebe yerinden kalktı ve çıkmağa hazırlandı. Öğretmen sordu:

— Nereye gidiyorsunuz?

Çocukcağız gayet masum cevap verdi:

— Benden sonraki talebenin ismini söylemediniz mi?

YAZISIZ

İşsizlik!

İki kolej arkadaşı seneler sonra karşılaştılar. Kılık kıyafetlerinden birinin işlerinin yolunda olduğu, öbürünün ise hayli sıkıntı çektiği anlaşıyordu.

— Charlie durumun nasıl? diye sordu, işleri yolunda olanı...

Beriki itiraf etti:

— Hiç iyi değil John, aylardır aşındırmadığım kapı kalmadı; iş bulamadım...

— Çok üzüldüm; yarın bana uğra, sana benim şirkette derhal münasip bir iş verilir!...

Charlie tereddüt etti:

— Yarın olmaz, zira sabahleyin işsizlerin yaptığı yürüyüşe katılacağım!

Zevk

Çok zengin bir adam ölüm döşğinde yatıyordu. Yanına ağlayan karısına:

— Sevgilim dedi, ben ölürssem yakılmak istiyorum, küllerimi bir vazoya koyarsın!..

Kadın ağlamayı kesip sordu:

— Neden herkes gibi gömülme istemiyorsun; yakılmak biraz pahalı bir iştir zannederim?..

Adamcağız sayılı nefeslerinden birini koyverip cevap verdi:

— Evet hayatım, bir milyon frank kadar tutar!

— Görüyor musun? Diye çıkıştı kadın.. Sen zaten kendi zevkin için parayı hiç esirgemezsin, ama bize gelince!..

Akıllı Köpekler!

Marius ve Olive birbirlerine köpeklerini methediyorlardı; Marius:

— Benim Azor o kadar akıllı hayvan ki... Sabahları yirmi frank veriyorum, ağzına alıp fırıncının kuyruğuna giriyor ve ufak ekmeklerden bir tane alıp üç öğün yiyor!..

Olive güldü:

— O bir şey mi? Ben de Médor'a her sabah yirmi frank veriyorum; o bu parayı alıp koşa koşa bahçeye iniyor ve bir köşede toprağı kazıp parasını gömüyor. Birkaç gün sonra birtirdiği para ile gidip sosis alıyor!..

Gülmeye hasret kalanlar!

ŞEYTAN

Evinize neşe getirecektir!

ŞEYTAN

Politikadan bıkip usananların mizah dergisidir!

#

ŞEYTAN

Ştadyumda, sinemada, tiyatrodada, klüplerde, balolarda dolaşacak, gözünü, kulağını anahtar deliklerinden çekmeyecektir!

#

Her kadın, her genç kız, her delikanlı aradığı konuyu ve gönül arkadaşım

ŞEYTAN

Sayfalarında bulacaktır!

Şeytan

dünya karikatürleri

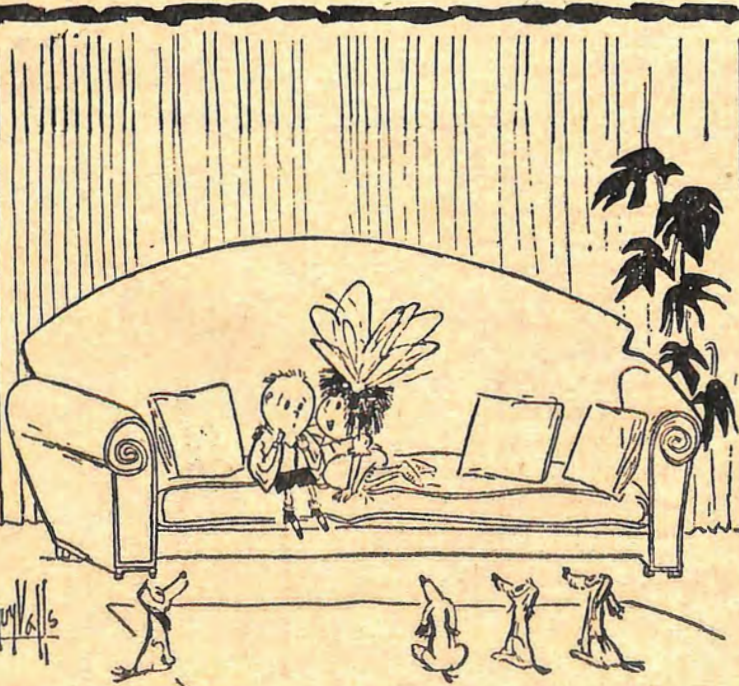
-PASAPORT RESMİ İÇİN ŞAPKAMI DA ÇIKARMAM LAZIM MI?

-HAKİKİ KÜRK OLDUĞUNU İSBAT İÇİN KUYRUĞUNU DA TAKDİRDİ!

-BİR AYLIK TATİLİMİN SON GÜNÜ...YARIN KOCAM GELİYOR!

-BENİ KÜCAKLAMAK İSTİYORSAN, BUNLARDAN ÇEKİNME...KİMSEYE BİRŞEY SÖYLEMEZLER!

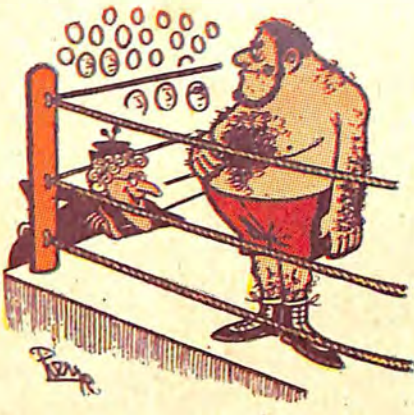

-DEFOL ORDAN, İHTİYAR ÇAPKIN

1962 DE
50 APARTMAN
DAİRESİ
VE
2.600.000
LİRALIK
PARA İKRAMİYELERİ
YAPI ve KREDİ
BANKASI

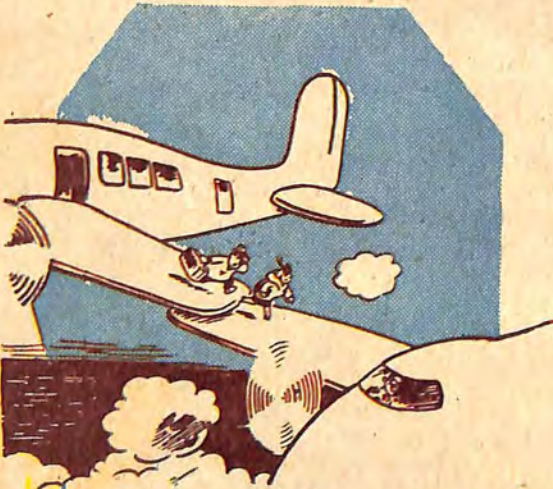
Akba

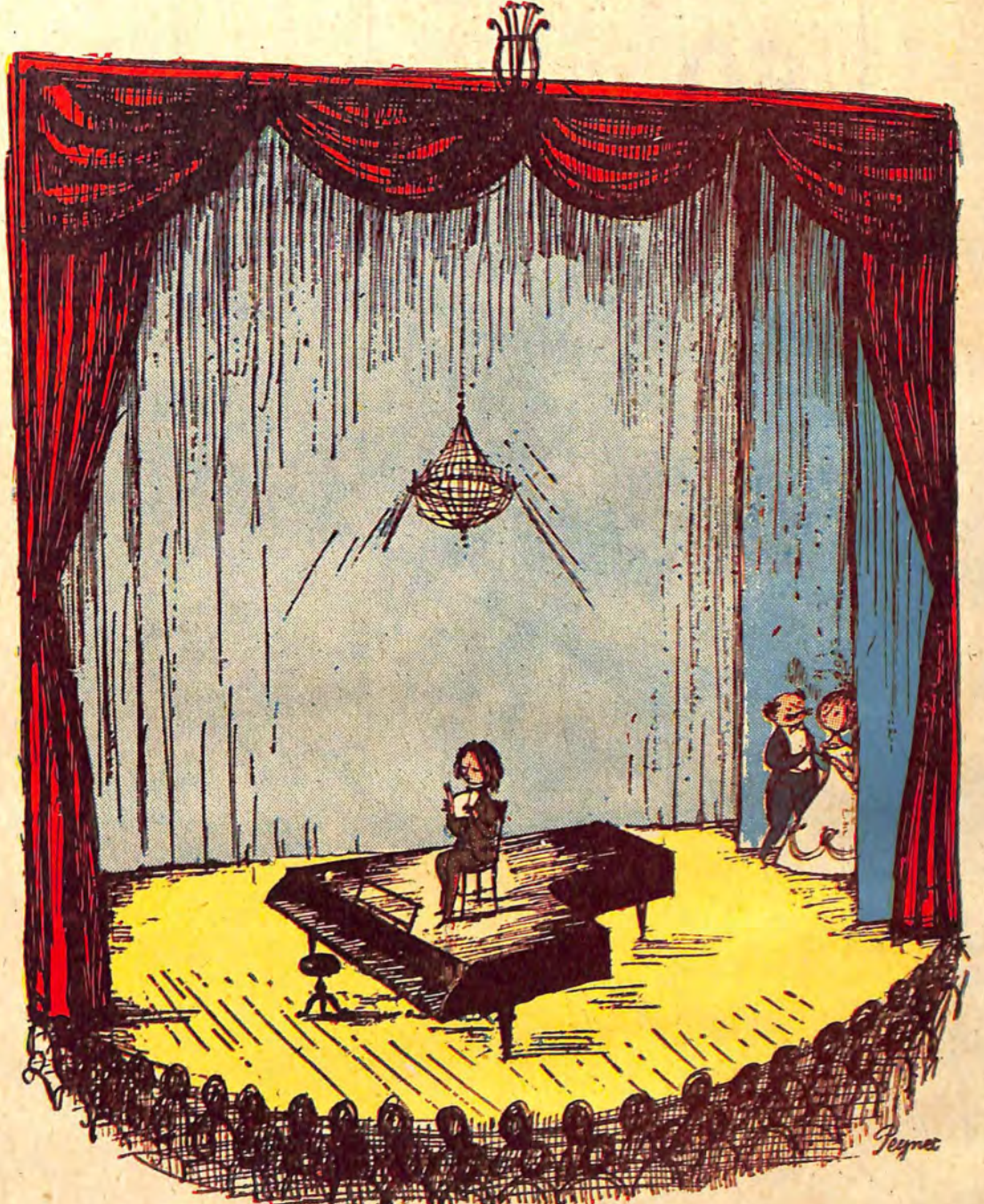
-BU GECE BOŞ MUSUN ?..

-AMAN ÖPTÜRME, YAMYAMDIR !

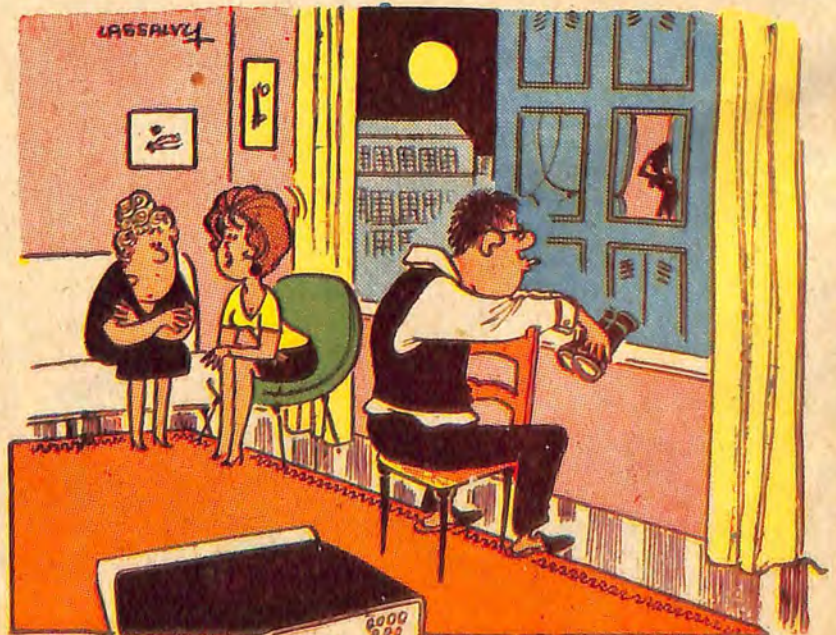
-BİKTİM ARTIK ... GÖKYÜZÜNDE
BİLE FİKİR DEĞİŞTİRİYORSUN !

-SİZİN EN SÂDİK HAYRANINIZ ... YAKININIZDA BİR YER İSTEDİ !

-OH OLSUN, NE VARDI O KADAR
BURNUNU SOKACAK !

-KOCANIZ TELEVİZYON MERAKINDAN VAZ
MI GEÇTİ ?

-EVET, FİDİ DE DÜRBÜN MERAKI BAŞLADI !